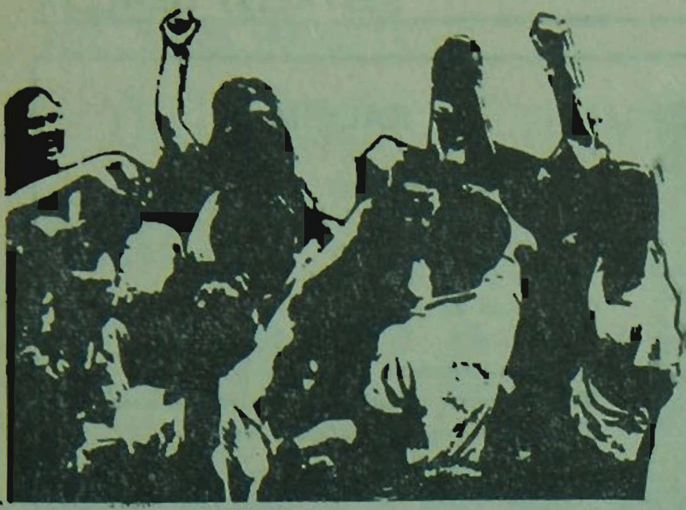

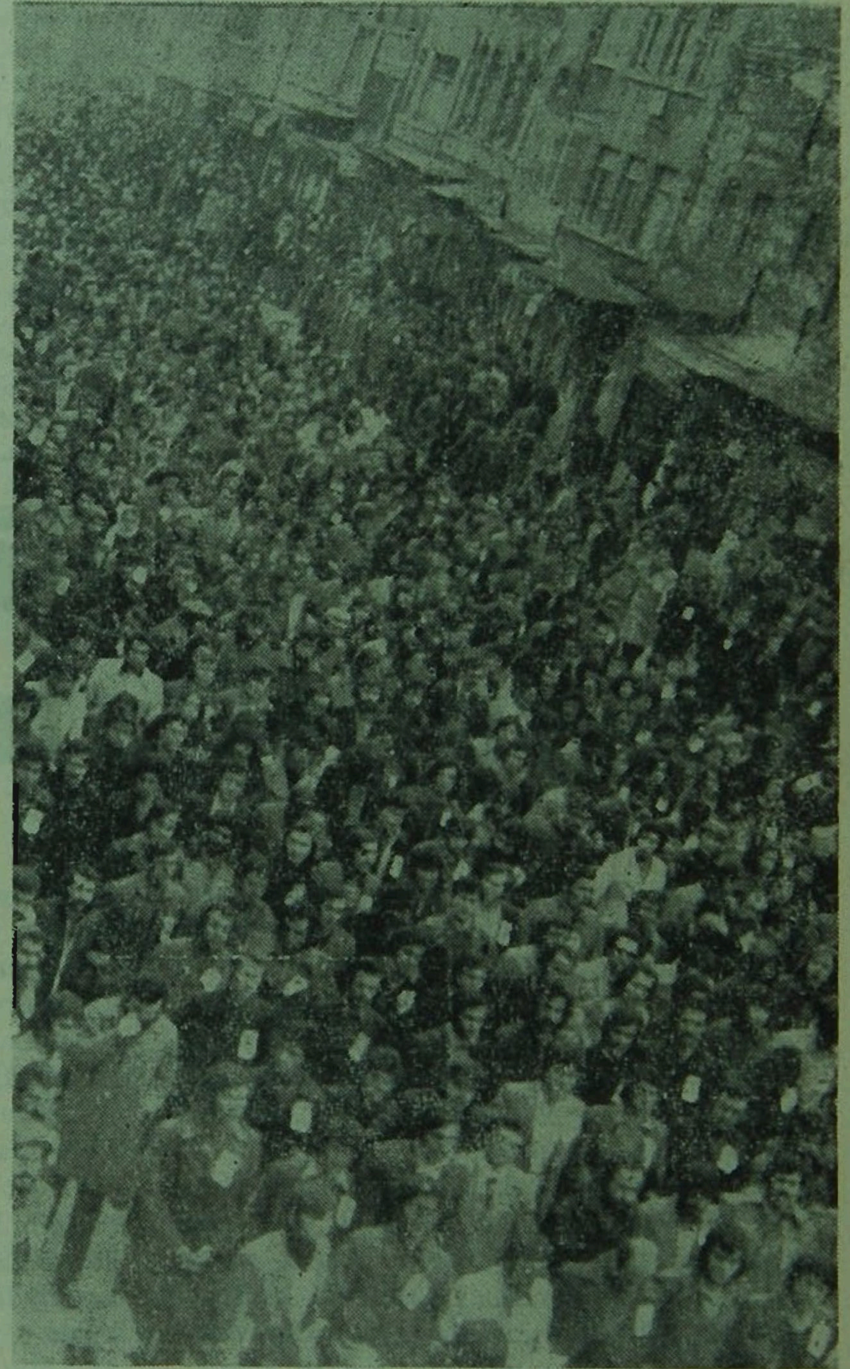
sosyalist GENÇLİK

SAYI : 2 150 Kuruş
30 OCAK 1975

GENÇLİK, ÖĞRENCİ GENÇLİK VE DAHA DA ÇOK İŞÇİ GENÇLİK MÜCADELENİN SONUCUNA KARAR VERECEKTİR
— LENİN —

Hiç bir zorbalık bizi Viranşehir katliamının hesabını sormaktan alıkoyamıyacaktır!...

Onbinlerce emekçi ve öğrenci Faşizmi lânetlemek için yürüyor...

FAŞİZMİ, başta işçi sınıfı olmak üzere HALKIMIZIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ EZECEKTİR..!

BAŞYAZI

FAŞİST BASKILARA KARŞI MÜCADELE

Bir avuç parababası finans-kapitalist, ekonomik ve politik krizin doğurduğu bütün külfetleri, emekçiler üzerine yıkma çabasında. Önüne çıkan bütün yasal engelleri kaldırmaya çalışıyor. Kıbrıs harekâtının da doğurduğu mali külfetler, şehir ve köy emekçilerinin omuzlarına yüklenmeye çalışılıyor.

Sermayenin büyüyen saldırısının ilk sonuçları, şimdiden ortaya çıkmıştır. Geçim maliyeti artarken, gerçek ücretler (satın alma gücü) düşüyor. Grevler, çeşitli bahanelerle engellenerek, varolan işçi yasaları bile ayaklar altına alınıyor. İşçilerin serbestçe sendikalarını seçmesi demek olan referandum hakkı, çeşitli oyunlarla yozlaştırılmaya çalışılıyor. Büyük iş çevreleri üzerindeki en ufak kısıtlamalar bile kaldırılırken, küçük esnaf ve zanaatkâra yapılan yardımlar hasıraltı edilmeye çalışılmaktadır. Küçük esnaf ve zanaatkârlara verilen yardım, genel kredi dağıtımı içinde oldukça küçük bir yer teşkil etmektedir. Köylüler, ürünlerini yok pahasına elden çıkartmakta, uygulanan taban fiyat politikası, köy emekçilerinden çok, büyük toprak sahiplerinin ve tüccarların işine gel-

(Devamı 7. sayfada)

SOSYALİST GENÇLİK

Geçtiğimiz hafta gençlik üzerinde yoğun bir şekilde sürdürülen faşist saldırılara bir yenisi daha eklendi. İstanbul'da Vatan Mühendislik Yüksek Okulu'nda sermayenin uşağı, faşist komando bozuntuları devrimci öğrencilere tuzak kurarak üzerlerine kurşun yağdırdılar. Devrimci öğrenci Kerim Yaman olay yerinde öldürüldü. Bir çok devrimci öğrenci yaralandı. Hâlâ ağır yaralı olan Erdinç Demirpolat ve Erol Erdoğan hasta yataklarında faşizmle cebelleşiyorlar.

Özellikle gençlik üzerinde yoğunlaştırılan faşist saldırılar, bütün işçi sınıfımız ve emekçi halkımızadır. Aynı gün faşist saldırganlar tarafından Cerrahpaşa Tıp Fakültesinde haklarını almak için direnen sağlık işçilerinden ikisinin bıçaklanması da bunun somut bir örneğidir. Ve artık, plânlı bir biçimde sürdürülen faşist saldırıların tek bir merkezden düzenlendiği gün gibi ortadadır. Bir kısım burjuva basın ve yayını ise her zaman olduğu gibi «iki öğrenci gurubu arasında çıkan çatışmada» gibi başlıklarla kitleleri yanıltma görevini sürdürmüş, faşist saldırılardan yana olduğunu açık bir şekilde ortaya koymuştur. Taraf tutmak bir yana, kendileri tarafından bu saldırıların düzenlendiğini reddetmemişlerdir. En yetkili kişiler dahi bu cinayetleri görmemezlikten gelerek faşist saldırı ve cinayetlere yeşil ışık yakmışlardır.

Ülkemizde derinleşen ekonomik bunalım zorunlu olarak politik bunalımı getirmiş, tekelci mihraklar kendi içlerindeki çelişkilerinde derinleşmesiyle hükümet edemez duruma düşmüşlerdir. Bu dönemde işçi sınıfımız, emekçi halkımız, öğrenci gençliğimiz ve bütün devrimci güçlerin mücadelesi yükselmiş, *örgütlenme* hızı artmıştır. Bütün kapitalist ülkelerde olduğu gibi ülkemizde de egemen sınıflar bu gelişen mücadeleyi boğmak, örgütlenmeyi bozguna uğratmak, öğrenci gençliğin devrimci mücadelesiyle işçi sınıfımız ve emekçi halkımızın mücadelesinin bütünleşmesini engellemek için her türlü oyuna başvurmuşlardır. Faşist saldırılar bu oyunun bir parçasıdır. Bunun için işçi sınıfımız ve emekçi halkımızın en doğal ekonomik haklarını bile almasına tahammül edemeyen hakim sınıflar hergün kan

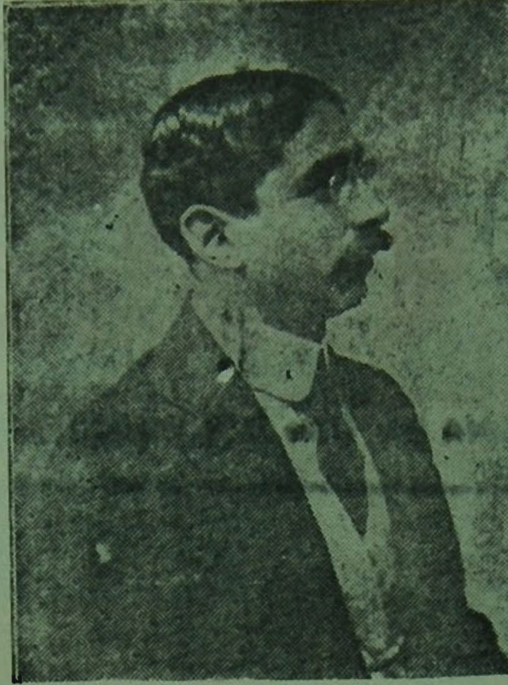
(Devamı 7. sayfada)

Öldürülmelerinin 54. yılında Mustafa Suphi ve yoldaşlarını anıyoruz

28-29 Ocak tarihinde Mustafa Suphi ve arkadaşları, Karadenizde zamanın burjuva iktidarı tarafından katledilerek, Karadenizin karanlık sularına atıldılar. Bu katliam burjuvazinin sosyalistlere karşı uyguladığı ne ilk nede son cinayettir. Musfata Suphi, Ethem Nejat ve diğer yoldaşları, öldürülmelerinin 54. yılında saygıya anıyor ve bir kere daha eli kanlı burjuvaziyi şiddetle protesto ediyoruz.

Türkiye Komünist Partisi Kurucusu ve Genel Başkanı Mustafa Suphi ve Genel Sekreteri Etem Nejat, Türkiye işçi sınıfı hareketinin yetiştirdiği yiğit liderlerinden ve Dünya Sosyalist hareketinin sevilen simalarındandılar.

28 Aralık 1920 de Mustafa Suphi ve onbeş arkadaşı, kurtuluş savaşına katılmak ve işçi sınıfının teşkilatlanmasını sağlıyarak, emperyalizme karşı yürütülen mücadeleyi, işçi sınıfının öncülüğünde zafere ulaştırmak amacıyla Sovyetler Birliğin'den Türkiye'ye geldiler. Zamanın iktidarı «iyiniyetli», «görüşmelerde» bulunmak amacıya, Mustafa Suphi ve arkadaşlarını Ankara'ya davet ettiler. Fakat yollarda çeşitli provakasyon ve tertiplerle karşı karşıya kalan onbeş sosyalist, Batuma geri dönmek üzere Trabzon'a geldiler. Mustafa Suphi ve arkadaşları motorla denize açıldılar. Bir müddet sonra bir başka motor sosyalistlerin bulunduğu motorun ardından denize açılarak, Mustafa Suphi ve arkadaşlarının bulunduğu motora yaklaştı... Onbeş sosyalist

hunharca katledilerek Karadenizin sularına atıldılar. Karadeniz 15 sosyalistin kanlarıyla kızıla boyandı.. Katiller bulunmadı... zira katiller; öldürülmesi için gizi şifrelerle emir gönderenlerdi... burjuvaziydi.

KALBİM

Göğsümde 15 yara var!
Saplandı göğsüme 15 kara saplık bıçak!..
Kalbim yine çarpıyor
Kalbim yine çarparak!!!
Göğsümde 15 yara var!

Sarıldı 15 yarama
Kara kaygan yılanlar gibi karanlık sular!
Karadeniz boğmak istiyor beni,
boğmak istiyor beni
kanlı karanlık sular!!!

Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak.
Kalbim yine çarpıyor,
kalbim yine çarpacak!..
Göğsümde 15 yara var!..

Deldiler göğsümü 15 yerinden,
sandılar ki vurmaz artık kalbim kederinden!
Kalbim yine çarpıyor,
kalbim yine çarpacak!!!

Yandı 15 yaramda 15 alev,
kırıldı göğsümde 15 kara saplı bıçak...
Kalbim
kanlı bir bayrak gibi çarpıyor,

ÇAR-PA-CAK!!!

N. Hikmet

Sosyalist disiplin ve sosyalist ahlâk üzerine

MUSTAFA SATIŞ

Bugün Sosyalist gençlik olarak karşı karşıya bulunmuş olduğumuz en acil görev gençliğin örgütsüzlüğünü örgütlülüğe çevirip genç kadroların yaşının ve sosyal konumunun gereği olan enerji ve atılganlığını işçi sınıfı mücadelesiyle birleştirmek ve hiç de küçümsenmeyecek bu potansiyeli doğru devrimci bir yola kanalize etmektir.

Bunu yapabilmek için de gençliği peşin den sürükleyecek yiğit namuslu ve kararlı kadrolara ihtiyacımız vardır. Ancak şurası da açıktır ki istenilen nitelikteki kadrolar gökten zembille inmeyecektir. Görevimiz varolan kadrolarla yetinmeyip, daha yeni ve güçlü kadroları oluşturup tek çatı altında toplamak ve işçi sınıfı disiplin ruhu ve ahlâkıyla bu kadroları eğitmek olacaktır.

Gerek geçmiş pratiğimizden ve gerekse dünya devrimci pratiğinden çıkardığımız sonuç şudur; gençliği (gerek öğrenci, gerek emekçi) bir pota içinde eritip, işçi sınıfının hareketi doğrultusunda tek bir yumruk halinde örgütleyemeyen hareket başarıya ulaşmamıştır. Hatta gençliğin örgütsüzlüğü sosyalist harekette onarılması güç yaralara ve provokasyonlara yol açmıştır.

Ancak bu doğrultuda (yani işçi sınıfı hareketi doğrultusunda) atacağımız adımları zorlaştıracak ve hatta engelleyecek bir çok unsurların (hakim sınıflar dışında) varlığı bilinen bir gerçektir.

Özellikle ülkemizde yakın zamanda geçmiş hareketlerin bizzat içinde taşımasından dolayı bıraktığı dağınıklık ve örgütsüzlük tortularının ipe sapa gelmez tavırları da bunlardan biridir. Emekçi gençliğin örgütlenmesinde karşımıza çıkacak zorluklar ülkemizde böyle bir pratiğe girilmemiş olmasından ileri geldiği halde bunun başarılması oldukça umut verici görülmektedir.

Ne var ki, öğrenci gençlik içinde nitelikleri belirteceğimiz tipler bayağı köstekleyici olmaktadırlar. İşçi sınıfı hareketiyle sosyalist hareketin tam bir bütünleşmemiş olmaması sonucunda sınıfsal yapısı gereği bireysel duyguları ağır basan küçük burjuva unsurların «sosyalizm benim ahbap çavuş gu rubumdan sorulur» pozları hâlâ kendine alan bulunmaktadır.

Bireysel duygularını örgüt kollektivitesinin içinde eritmek istemeyen, örgütsel disiplinden ve kollektif çalışmadan öcüden kaçar gibi kaçan, kendi kişisel rahatını bozmak istemeyişine ve korkaklığına ideolojik kılıflar giydirmesinden tutun da sosyalizm hakkında öğrendiği üç-beş kelimeyle kendini sosyalizmin babası sayan ve bildiklerini bıkıp usanmadan karşısındakine ne biçim bir sosyalist olduğunu kabul ettirmek için sayıp döken tipler gençlik içinde görülmektedir.

Aslında söz konusu olan bu tipler de söylediklerini pek bilmemekte «ben falan görüşü savunuyorum onun için şu görüşe karşıyım» dedikleri halde, savunuyorum dedikleri görüşten de pek haberdar olmadıkları görülmektedir. Bağlı oldukları görüşü sistematik bir şekilde savunanları ise savundukları görüşün önerdiği pratikten hiç haber vermemektedirler. Bizim bildiğimiz, sosyalizmde düşünce ve davranış birbirinden ayrılamaz. İş sadece düşünmeye veya düşündüğünü söylemeye kalsaydı çenebazlar dünyayı yerdi. Ne yazık ki sadece çene yapanların hiç bir iş yaptığı görülmemiştir.

Sabahtan akşama kadar sosyalizm adına ahkâm kesmenin fikir jimnastiği yaparcasına sonuçsuz ve belirli bir pratiğe ışık tutmadığı için de ilelebet sonuçsuz olacak tartışmaların kısır döngüsü içinde debelenmek hiç de akıl kârı değildir.

Milyonlarca işçi, milyonlarca köylü bilgiye ve örgüte susamışcasına kucak açarken kahvelerin dumanlı köşelerinde sosyalizm adına ahkâm kesmek utanç verici bir durum değil de nedir? Sosyalistlik kollektif mücadele, kollektif düşünce ister ve yine sosyalistlik devrimciliğin temel taşlarından biri olan disiplin ve fedakârlık ister.

Sosyalistler kardeşçe. yoldaşça eleştiri ve ikna metodunu devrim hainlerine ve sömürücülere karşı mücadelenin dışında hiç bir zaman elden bırakmazlar. Sosyalistler kendi görüşlerinde olanların dışındaki sosyalist görüşlerin pratiğindeki en ufak bir aksamayı mal bulmuş mağribi gibi bayrak yapacak kadar bezirgân ve fırsatçı olamazlar. Sosyalistler farklı görüşleri eleştirirken, onların pratikteki hatalarını kitleler önüne sererken, gerçek belgelere dayanmak zorundadırlar. Hiç bir zaman iftirayı ve karalamayı kendi görüşlerini yüceltmek için araç olarak kullanmazlar. Ve yine sosyalistler sosyalist hareketin gelişmesini sırf kariyer duyguları yüzünden baltalayan ve ipe sapa gelmez dedikoduları yoz mahalle karıları gibi yayanları, işe gelince kırk dereden su getirip kıvırtan, lâfa gelince kıldan ince kılıçtan keskin konuşanların ipliğini pazara çıkarmayı görev bilirler.

Örneğin; çoğunluğu sosyalizmin temel kavramlarından habersiz olan bir öğrenci forumunda, kendini uluslararası sosyalist kongrede sanıp Türkiye'deki ve dünyadaki sosyalist hareketi eleştiren, suçlayan ve bu hareketiyle de kendini sosyalizme hizmet ediyor sanan ukalalara, sosyalist hareketin tartışılıp eleştirilecek ve ilerideki pratiğe ışık tutacak kararların alınacağı yerin bu tip fakülte forumları olmadığını, çeşitli yollarla belirtip, böylelerini teşhir ederek kitlelerden tecrit etmek gerekir.

Aslında saydığımız bu tiplere zaten herhangi bir hareketi beğendirmek imkânı hemen hemen yok gibidir. Halk değimiyle «on parmağını mum yapıp yaksan» bu unsurlara yine de yaranılmaz. Çünkü müzmin muhalefet olmaları adeta varoluşlarının sebebi durumuna geçmiştir.

(Devamı karşı sayfada)

ÖLÜMÜNÜN 51. YILINDA

EZİLEN SINIFLARIN SÖNMEZ GÜNEŞİ LENİN

LENİN VE TARİHSEL YERİ

Lenin genel olarak dünya proletaryasının özel olarak Rus proletaryasının mücadelesinin bir ürünüdür. Lenin tarihsel akış içinde yetişmiş, mücadele içinde olgunlaşmış ve kendi kişisel üstün yeteklerini işçi sınıfı kollektivitesi içinde sentezleştirdiği için «Lenin» olmuştur. Lenin Rus proletaryasının olduğu gibi aynı zamanda ve özellikle Dünya proletaryasının lideri ve yol gösterici ışığıdır. Lenin sosyal olayların yetiştirdiği ve bu sosyal olayların şekillendirdiği ve liderleştirdiği kişidir. Lenin maddi koşulların ürünüdür.

Bütün dünya üzerinde geniş yankılar uyandıran Büyük Ekim sosyalist devrimi bütün dünya işçi sınıfına kurtuluşun ve dünya halklarına emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmanın yolunu göstermiştir. Ekim devrimi yeni bir çağın başlangıcı sosyalizmin kapitalizme karşı olan üstünlüğünün ispatıdır. Devrimin baş mimarı Lenindi. Zafere ulaşan Rus işçi sınıfının büyük önderi Lenin'in adı bütün dünya işçi sınıfının ve ezilen dünya halklarının bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelerinin sembolü oldu.

Lenin, Marksizme yaptığı katkılarla, emperyalizm çağının Marksizmi olan Leninizmi kurdu. Lenin'in ismi uluslararası proletaryanın ve biliminin ustaları olan Marks-Engels'in yanında yer aldı. Emperyalizm çağının Marksist tahlil metoduyla incelenmesi ve bunun sonucunda yeni teorik ve pratik sentezlerin geliştirilmesi olan Leninizm, Marksizmin kopmaz bir parçası haline gelmiştir.

EMPERYALİZM VE LENİN

Lenin, emperyalizmin; kapitalizmin tekelci ve son aşaması olduğunu ve emperyalizmin proletarya devrimleri çağının arifesi olduğunu bilimle ispatlıyarak, emperyalizmin, asalaklaşıp can çekişmekte olduğunu gösterdi. Lenin, emperyalizmin ekonomik ve sosyal yapısını ana hatlarıyla çizip, militarist ve istilacı siyasetini tartışmasız bir biçimde ortaya koydu. Gene Lenin, emperyalizm çağında kapitalizmin tekelci devlet kapitalizmine dönüştüğüne dikkati çekti. 1917 de yazdığı, «Emperyalizm kapitalizmin en yüksek aşaması» adlı eserinden bugüne kadar geçen zaman Lenin'in dediklerinin doğruluğunu ortaya çıkarmıştır.

ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞLARI VE LENİN

Lenin, emperyalizme karşı verilen ulusal kurtuluş savaşlarını, halk kurtuluş savaşlarının, evrensel ilkelerini somutlayarak, dünya işçi sınıfıın bu mücadelelerle olan ilişkilerini ve işçi sınıfının bu mücadelelerdeki öncü rolünün ancak zaferi sağlıyabileceğini açıkça belirti. Dünya işçi sınıfının ve ezilen dünya halklarının emperyalizme karşı birleşmelerini önerdi.

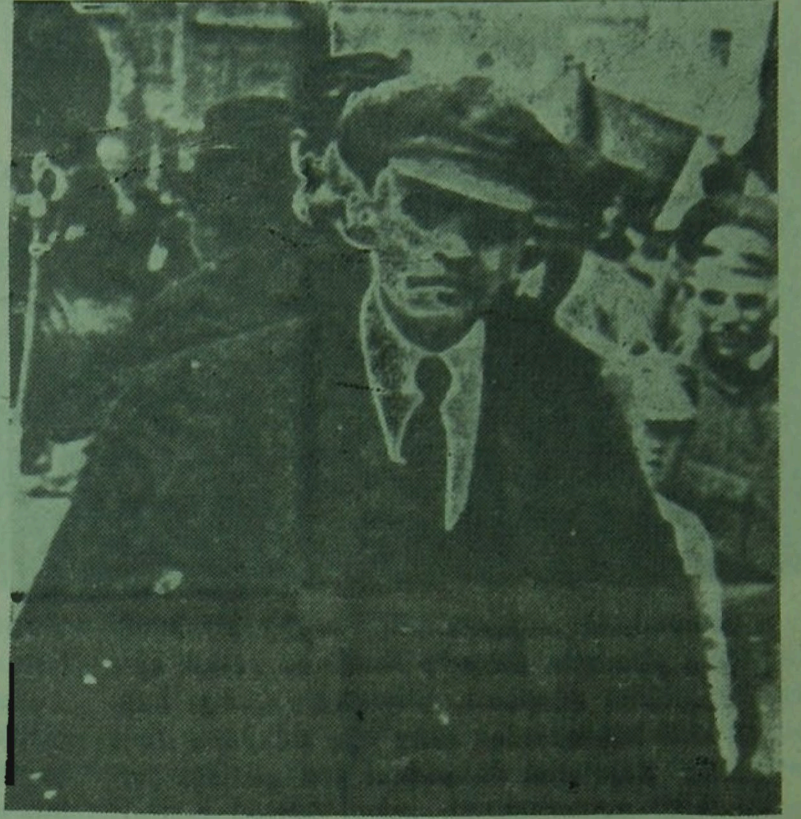
DEVRİM, DEVLET VE LENİN

Lenin, Devrimin bir sanat olduğunu belirterek, devrimin objektif ve subjektif şartlarının genel çizgilerini etraflıca ortaya koymuştur. Devrimin kişilerin ve grupların istekleriyle olamıyacağını, ancak hakim sınıfların yönetemez durumda olduğu, emekçi sınıfların da yönetilmek istemedikleri, ülkeyi derin bir iktisadî ve siyasî buhranın sardığı emekçi sınıf ve tabakaların buhran sonucu işsizlik ve pahalılıktan sefalet içine girerek, yığınların devrim için ölümü göze alacakları kadar politik olgunluk düzeyine ulaşıp, memnuniyetsizliklerini yığın hareketleriyle ifade edecekleri objektif şartlar ortamında meydana gelebileceğini belirtmiştir. Ama bu objektif şartlar ancak partinin subjektif hazırlık ve örgütlenme düzeyinin ileri olmasıyla, kitlelere öncülük edecek derecede olgunluğa, ve kitleleri iktidar hedefine götürecek kadar örgütlü olması şartı ile birleşebilirse DEVRİMİN gerçekleşebileceğini söyledi.

Lenin, proletarya iktidarının ana prensiplerini belirterek, devrimin bir iktidar meselesi olduğunu vurguladı. Işçi sınıfının iktidara geldikten sonra, ne gibi adımlar atması gerektiğini açıkça gösterdi. Lenin, her devletin bir baskı ve sınıf egemenliği aracı olduğunu ve proletaryanın da kendi devletini kurması gerektiğini söyledi. Işçi sınıfının devrimden sonra burjuva devlet mekanizmasını parçalayıp, proletaryanın devlet mekanizmasını kurması gerektiğini belirtti.

KÖYLÜ MESELESİ, İTTİFAKLAR VE LENİN

Lenin, işçi sınıfının mücadelede başarıya ulaşabilmesi için, geniş köylü yığınlarını yanına alıp, emekçi köylülere öncülük etmesi gerektiğini belirtti. Işçi-Köylü temel ittifakının önemini belirterek, yoksul köylülerin devrimde proletaryanın tabî müttefikleri olduğunu gösterdi.

MİLLİ MESELE ve LENİN,

Lenin, burjuva milliyetçiliği ile proletarya enternasyonalizmi arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi sergiliyerek, millî meselenin devrimin ayrılmaz bir parçası olduğunu göstermiştir. Lenin, milli meseleye ilişkin olarak, ulusların kendi kaderlerini tayin etmek, yani bağımlı bulundukları ekonomik - sosyal yapıdan, devletten ayrılmak ve bağımsız bir devlet kurmak hakkını öngördüğü gibi, ayrılmak istemeyen uluslar için iç özerklik, bütün uluslar ve diller için tam eşitlik gibi temel prensipleri ortaya koydu.

En küçük bir ulusal baskıya ve millîyetçilik belirtisine karşı şiddetle mücadele edilmesinin şart olduğunu ortaya koydu.

PARTİ VE LENİN

Lenin, partinin işçi sınıfının en bilinçli, en fedakâr, en ileri unsurlarını içinde barındıran öncü devrimciler örgütü olmasını belirterek, işçi sınıfı partisinin, işçi sınıfının ekonomik politik ve ideolojik mücadelesini yürüten öncü örgüt olduğunu somutladı. Işçi sınıfı partisinin, yalnız işçi sınıfının değil aynı zamanda bütün emekçi yığınlarının önderi olduğunu belirtmiştir.

Partinin alabildiğine merkezi ve disiplinli bir şekilde örgütlenmesi gerektiği gibi aynı zamanda kitlelerle en geniş ilişkileri kurup, kitlelerin eğitimini ve işçi sınıfının siyasi bilincini yükseltmekle yükümlü olduğunu ve kitlelerin içinde kök salmasının şart olduğunu vurgulayarak oportünist revizyonist parti anlayışına, kitleleri oy deposu gibi gören parlamentarist kitle partilerine karşı şiddetle mücadele etmiştir.

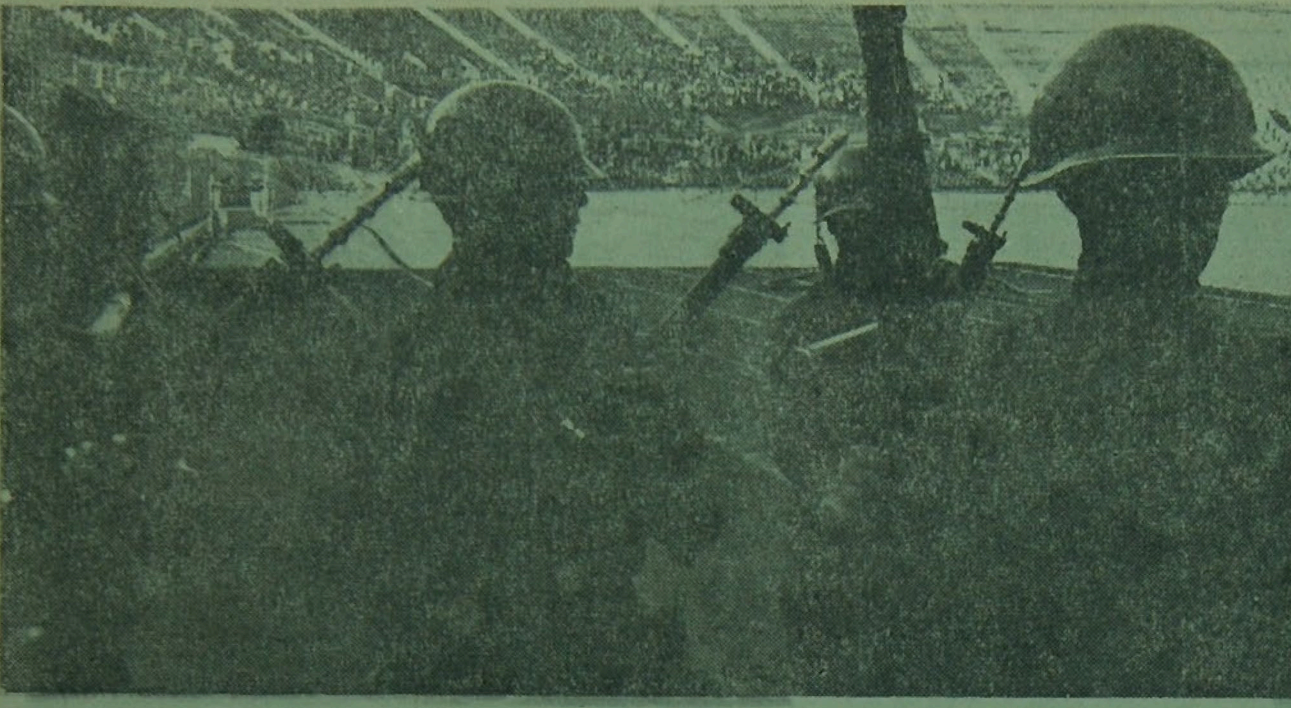
GENÇLİK VE LENİN

Gençliğin sosyalist mücadeleye katılmasını sağlamak için cesaretle çalışılmasını ve gençlikten çekinilmemesi gerektiğini ısrarla belirten Lenin, gençlikten küçük-burjuva özellikleri yüzünden korkan oportünistlere şiddetle çatarak onlarla alay etmiş ve gençliğin mücadelenin sonucunu tayin edeceğini göstermiştir. Gençliğin hatalar yapabileceğini, ancak hatalarının ikna metoduyla düzeltilmesi için sabırlı olunması gerektiği ve onların karşıya alınmaması gerektiğini belirterek, sosyalist gençlik birliklerinin «tam bağımsızlığa sahip olmadıkları takdirde, gençliğin, ne arasından iyi sosyalistler yetiştirmeye, ne de sosyalizmi ilerletmek için kendini hazırlamaya muktedir olabilir.» diyerek gençliğe dalkavukluk edilmemesi gerektiğini de ısrarla belirtmiştir.

Ancak bu tiplere beğendirilecek diye gerekenin yerine dengesiz hareketlerde bulunup Donkişotluğa doğru kaymak sözkonusu olamaz. Zaten bu müzmin muhalefetleri ve çene yapıp çalışmayanları toparlamak diye bir sorunumuz da yoktur. Ve kesinlikle olamaz da. Mesele sosyalizme sosyalizm adına zararlı olacak kişileri teşhir edip, çevrelerinde bulunan dürüst ve gerçekten iyi niyetli unsurlara ,bahsettiğimiz şarlatan tiplerin maskelerini indirmelerine şu soruyu sormalarını belirterek yardımcı olmaktır: «İyi güzel eleştirip suçluyorsun, konuşunca da mangalda kül bırakmıyorsun ama somut iş olarak ne yapıyorsun ve bana ne öneriyorsun.» Çünkü bu şarlatanların sırtlarında yumurta küfesi olmadığından, en ufak sorumlulukları olmadığından ve sosyalizmi dillerinden düşürmedikleri halde sosyalizm diye bir davaları da olmadığından en pervasız eleştirileri, en mesnetsiz iftiraları yapmaktan da çekinmemektedirler.

Buraya kadar olan açıklamalarımızda bize şu soru yöneltilebilir. «Neden görüş ve davranışlar eleştirilirken bu çeşitli görüşleri savunup çeşitli davranışta bulunanların klik ve gurup olarak eleştirisi yapılmamakta, genellemelere gidilmektedir?» Elbette ki gönül, bunların -yanlış da olsa- sistematik ve kristalize olmuş bir görüşe sahip olmalarını ve bu sayede yapılan tartışmalarda belirli bir rota izlenmesini isterdi. Ne yazık ki bahsettiğimiz unsurlar savundukları görüşten bile habersizdirler. Bunlarla tartışmak için savundukları görüşün esasını anlatıp, sonra yanlışlarını eleştirmek durumuyla pek de az karşılanılmamaktadır. Ne var ki bu duruma karşı ah vah etmenin bir çözüm getirmeyeceği muhakkaktır. Ve bu yapının sosyalist harekete faydalı bir şekilde çözüme bağlanması bir an meselesi değildir.

Ancak günümüz Türkiye'sinde sosyalist hareketin ayaklarını yere basma sürecine girmiş olduğunu ve fazla abartmamak kaydıyla sosyalist hareketle işçi sınıfı hareketinin bütünleşme yolunda nitelik değişimi arifesinde olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Gerçekleşmesi şart olan bu durum yani işçi sınıfıyla sosyalist hareketin bütünleşip kendini güçlü bir şekilde ortaya koymasıyla bu tip düşünce ve davranış tutarsızlıklarının üzerinden silindir gibi geçeceği, hakettikleri bayırdan tarihin çöplüğüne yuvarlanacakları dünya devrimci pratiği ile yeterince ispatlanmıştır. Bu durumun sağlanması için en büyük yükün işçi sınıfının politik örgütüne düşeceği tartışılmaz bir gerçektir. Bunun yanında şumu hızlanması yolunda tüm gayretini sar diğer örgütlere düşecek görev de bu olufetmektir.

sermayenin en kanlı diktası

Günümüzde emperyalizm, büyük bir bunalım içine girmiştir. Emperyalizmin en yetkili ağızları, kapitalist dünyanın, bugünkü yaşadığı buhranın 1929 buhranından daha ağır olduğunu ifade ediyorlar. Kapitalist dünyadaki yeri gittikçe sarsılan ABD emperyalizmi, petrol üretici ülkeleri işgal etmekte tehdit etmektedir. Emperyalist ülkeler arasındaki pazar mücadelesi gittikçe kızışmakta, gün geçtikçe daha açık bir görünüm kazanmaktadır. Emperyalist ülkeler hızlı bir silâhlanma yarışına girmişler ve eskisinden daha ağır bir giçimde yarı-sömürge ülkeleri tehdit etmeye başlamışlardır.

Emperyalist çevreler ,buhranın bütün yüklerini emekçilerin omuzlarına yıkmaya çabalamaktadırlar. Bu yüzden faşizmin gereğini duymaktadırlar.

Pazarlar sorunu, güçsüz ulusları köleleştirerek sömürgeci baskıyı artırarak ve savaş yoluyla dünyayı yeniden bölüşerek çözmeye çabalıyorlar. Faşizmi bu yüzden istiyorlar.

Devrimci güçlerin gelişimini, emekçilerin devrimci hareketlerini ezerek ve dünya proletaryasının siperlerine karşı saldırılar düzenleyerek engellemeye çalışıyorlar. Ve bu yüzden de faşizmin gereğini duyuyorlar.

Emperyalist buhran kendisini, sisteminde yapısı gereği, sömürge ve yarı sömürge ülkelerde daha da fazlasıyla göstermektedir. Bu ülkelerin hakim sınıfları, baskı ve zora daha fazla ihtiyaç duymakta ve bu ülkelerde, faşizm tehlikesi, kendisini daha fazla hissettirmektedir.

FAŞİZM NEDİR?

Faşizm, bazı burjuva ideologlarının dediği gibi «her iki sınıfın-proletarya ve burjuvazinin-üstünde yeralan» bir devlet gücü biçimi değildir. Diğer bazılarının da söylediği gibi «devlet mekanizmasını ele geçirmiş olan küçük burjuvazinin başkaldırması» hiç değildir. Faşizm, ne sınıfların üstünde var olan bir güç, ne de küçük burjuvazinin finans kapitale karşı uyguladığı güçtür. Faşizm, finans kapital gücünün ta kendisidir.

Faşizm, finans kapitalin en gerici en bağnaz ve en emperyalist unsurlarının açık yıldırıcı diktatörlüğüdür. FAŞİZM SERMAYENİN EN KANLI VE EN AÇIK DİKTASIDIR. Faşizm işçi sınıfı ve diğer emekçilere karşı bunların siyasî hareketlerine karşı bir harekettir. Faşizm, en kaba biçimiyle bağnaz bir ulusculuktur. Ve diğer uluslara karşı kini körükler.

Faşizm, çeşitli ülkelerde, çeşitli görünümler altında fakat aynı amaca yönelik olarak gelir.

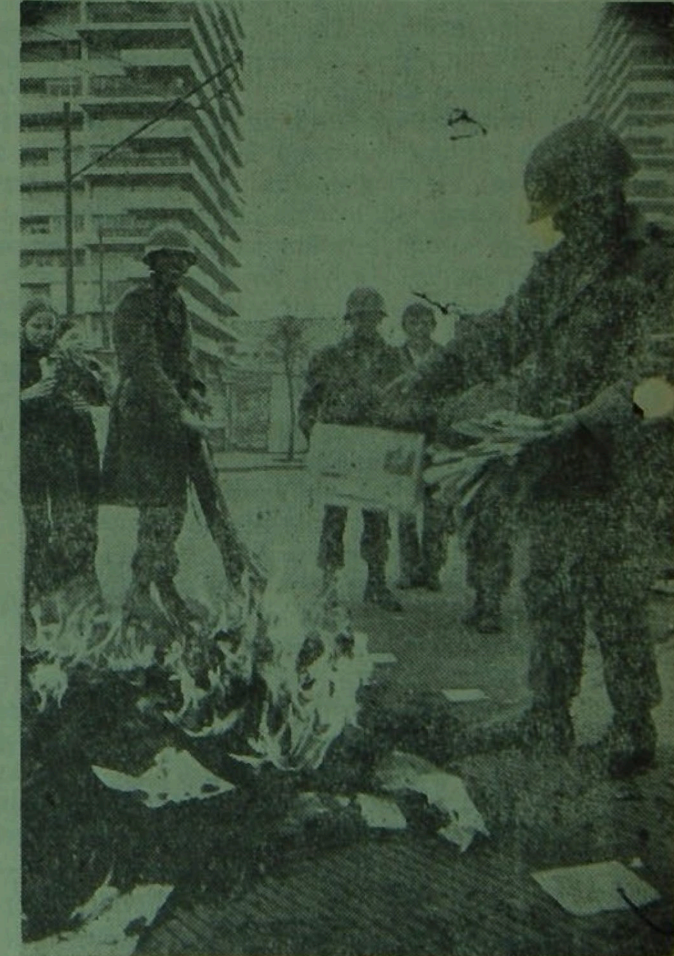
Faşizm, emperyalist çağın olgusudur. Birinci Emperyalist Savaş sonrasında Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde ve Japonyada somutlanmıştır. O ülkelerin çoğunda faşizm bugün yıkılmış, hattâ Doğu Avrupa ülkelerinde Sosyalizm kurulmuş olmakla birlikte, emperyalist burjuvazi özellikle kendine bağımlı azgelişmiş ülkelerde oradaki yerli ortakları ve işbirlikçileri ile faşizmi tezgâhlamağa çalışmaktadır.

Faşizm, ilk kez İtalya'da bu adla ortaya çıktığı ve finans kapitalin en gerici diktası olarak kanlı istibdadını kurduğu için, sermayenin bu en gözü dönmüş despotizmi siyasî literatürde **faşizm** adını almaktadır.

Faşizmin bir ülkede sermayenin iktidar yöntemi olarak yerleşmesinin çeşitli ortak yöntemleri vardır. Bu niteliklerden en önemlisi faşizmin mutlaka militarizme dayanıyor olmasıdır. Militarizme yaslanmadan hiç bir faşist rejim kurulamaz veya ayakta duramaz. Diğer önemli bir özellik, faşizmin, bilinçsiz küçük burjuva kitlelerindeki milliyetçi duyguları **şovenizm** biçiminde körüklemesidir. Bu nedenle faşizmle şovenizm ikiz kardeş gibidirler. Faşizm ayrıca -her ülkede olmamakla birlikte- prekapitalist üstyapı kurumlarından dine (Kiliseye) yaslanır. Faşizm çoğu ülkede tepeden inme bir darbe veya benzeri komplolar sonucunda egemen iktidar yöntemi olarak iktidara gelir. Fakat faşizmin görevi burada bitmez, zorbalık yoluyla belli bir iktidar aşamasına ulaşan sermayenin en gerici ve en güçlü kliği (finans kapitalin) gene zorbalık yoluyla **tırmanışına** devam eder. Yani faşizmin iktidara gelişiyle, iktidarda ve tüm ülkede yerleşmesi biribirini bütünleyen bir süreçtir. Faşizm kademe kademe tırmanıp, yayılır. Bir başka deyimle, faşizm ilk iktidara geldiğinde ülkenin tüm demokratik kurumlarını yani yerleşmesi, demokratik mevzileri teker teker ele geçirmekle gerçekleşir. Burjuva demokrat kuruluşlar ve burjuva demokrat üst yapı kurumları adım adım ele geçirilir, yine işçi sınıfı partileri veya diğer ilerici partiler başta olmak üzere, sendikalar, meslek kuruluşları (özellikle sendikalar) ele geçirilir. Burjuva demokratik yasalar belirli bir süreç içinde, anayasa başta olmak üzere, değiştirilir ve faşistleştirilir. Anayasanın ve yasaların burjuva demokratik bir kısım maddeleri resmen değiştirilemiyorsa, faşizm o maddeleri işlemez hale getirecek uygulamalara girişir. Daha önce işçi sınıfının ve emekçi halkın aktif mücadelesiyle elde edilmiş olan demokratik haklar ve siyasî özgürlükler adım adım yokedilir.

Faşizmin en belirgin hedeflerinin başında İŞÇİ SINIFI ve dolayısiyle İŞÇİ SINIFI SOSYALİZMİ gelmektedir. Avrupadaki faşist rejimler kurulduktan sonra, yerleşme sürecinde, işçi sınıfının siyasî ve ekonomik tüm özgürlüklerini kaldırmağı başlıca amaç bilmiş bu maksatla, komünist partilerinden başlayarak, sosyalist partileri hatta liberal burjuva partilerini kapatmıştır. Faşizmin hemen her yerdeki amacı tüm devrimci ve ilerici hareketi yoketmektir. Bu nedenle ele geçebilen tüm komünistler, ilerici ve yurtsever aydınlar, devrimciler-ilerici işçi ve sendika liderleri, yazarlar, devrimci öğrenci liderleri kitle halinde tutuklanırlar ,zindanlara doldurulurlar yargılanırlar, hunharca öldürülürler. Faşizmin gelişi ve yerleşmesi mutlaka emekçi halk hareketinin devrimci ve ileri unsurlarının kanına, canına, özgürlüğüne daha açık ve pervasızca kastedilmesini de birlikte getirir.

Gene faşizmin iktidarı ele geçirmek için çokça başvurduğu yöntemler arasında **sokak** gelir. Faşistler küçük burjuva kitlelerindeki tedirginliği arttırmak, onları «otoriteye» ihtiyaç duyar hale getirmek ve devrimci gelişimi sindirmek için faşist saldırılar, katliamlar ve sokak çatışmaları düzenlerler. Böylece çıkarları işçi sınıfı yanında olmayan «küçük burjuvazinin kaypak tabakası» ile çıkarlarının işçi sınıfı yanında olduğunu [illegible]üz kavrayamamış, uyanmamış küçük burjuva yığınlarındaki ekonomik hoşnutsuzluğu «otorite eksikliği» nedenine bağlamak ister. Uyanıp çıkarlarının nerede olduğunu görmeyen ve sömürü sisteminden ve ekonomik krizin derinleşmesinden dolayı ekonomik sıkıntı içinde bulunan küçük burjuva

kesimlerine «otorite» diye tanıtılan şey, gerçekte faşizmin kendisidir. Belirli faşist mihraklarca yönetilen bu saldırılar ve gerici (anti-demokratik) sokak hareketlerini, faşist mihraklar gerçekte bir sağ-sol çatışması olarak gösterip, bu çatışmaların gerçekte sınıf mücadelesinin bir yansıması olduğunu gözlerden gizlemek isterler. Tüm sosyalist ve demokrat güçlerin, siyasal özgürlüklerinin bir parçası olan demokratik gösteriler yürüyüşler ve mitingler de, faşizmin terör metotlarını kırmak, anti-faşist mücadeleyi daha geniş halk kitlelerine yaymak amacını taşır. Sosyalist, demokrat ve ilerici güçlerin başvurduğu böyle kitle hareketlerini «sokak» hareketleri diye anlamamak, yanılgıya düşmemek gerekir. «Sokak» terimi literatürde, faşistlerin kullandığı saldırgan metotlar içindir. Sosyalistler ise, kitlelere karşı de-

FAŞİZM

- FAŞİZM, EMPERYALİZM VE SOSYAL DEVRİM DÖNEMİNDE, KAPİTALİST BURJUVAZİ VE DİKTATÖRLÜĞÜNÜN SINIF HAKİMİYETİ SİSTEMİDİR. FAŞİZM BURJUVAZİNİN SINIF EGEMENLİĞİNİN SON AŞAMASIDIR.
- FAŞİZM SADECE İŞÇİ SINIFINA VE ONUN SİYASİ HAREKETİNE KARŞI OLMAYIP, AYNI ZAMANDA TÜM HALKA DA KARŞIDIR. ONUN İÇİN SERMAYENİN SALDIRISINA UĞRAYAN TÜM EMEKÇİ SINIF VE TABAKALAR, ANTİ - FAŞİST MÜCADELEDE, İŞÇİ SINIFININ ETRAFINDA BİRLEŞMELİDİR.
- İŞÇİ SINIFININ SİYASİ ÖRGÜTÜ ÖNCÜLÜĞÜNDE OLUŞTURACAK OLAN HALK CEPHESİNİN GÜCÜ, FAŞİZME KARŞI MÜCADELENİN SONUCUNU TAYİN EDECEKTİR.

ğil, kitleler için ve kitlelerle birlikte sokağa çıkarlar, bu nedenle devrimci-ilerici güçlerin kitle hareketleri, siyasî literatürde, «sokak» diye nitelenmez. Aradaki bu keskin farkı ve uzlaşmaz zıtlığı hiç bir zaman unutmamak ve hakim sınıfların demagojilerine kapılmamak, hakim sınıfların halkımızı yanıltmasını önlemeğe çalışmak, anti-faşist mücadelenin propaganda ve ajitasyon görevleri arasındadır.

FAŞİZM DEMOKRATİK GÜÇLERİN TEREDDÜDÜNDEN VE ZAAFLARINDAN YARARLANIR

Faşizm iktidara doğru yürürken ve iktidarı ele geçirip yerleşmeğe çalışırken, eğer karşısında güçlü bir Anti-faşist cephe, güçlü bir direniş bulamazsa, sosyalist ve demokrat, ilerici güçler yüksek bir örgütlenme düzeyi, yüksek bir birlik ve dayanışma kuramazlarsa bu durum faşizmi tezgâhlamak isteyen sömürücü mihrakların işini kolaylaştırır.

Dünyanın bir çok yerinde faşist diktalar, ne yazık ki, sosyalist ve ilerici güçlerin bu zaaflarından yararlanmıştır. İşçi sınıfının iktidar mücadelesini hedef alan sermayenin faşizmine karşı işçi sınıfı partileri anti-faşist cephe kurmağa gayret etmişlerdir. Bu çabalar kimi yerde başarıya ulaşmış, ama çoğunlukla, küçük burjuvazinin ve liberal burjuvazinin tereddütleri ve kaypaklığı nedeniyle, cepheler kurulamamış, ve böylece faşizmin iktidara gelmesi ve yerleşmesi kolaylaşmıştır. Anti-faşist küçük burjuva ve liberal unsurlar, bir kısım ilerici aydınlar, faşizmin tırmanış çabalarını ciddiye almamışlar, «demokrasinin kolay yokedilemeyeceği, çünkü ülkede yerleşip kökleştiği» görüşünü ileri sürmüşlerdir. Bu zaaflar işçi sınıfını anti-faşist mücadelede yalnız bırakmak veya işçi sınıfının «Güçbirliği ve Anti-faşist Cephe» çabalarında onun önüne engeller çıkartmak, kaypaklık yaparak işçi sınıfı partisini oyalamak vb. şeklinde kendisini gösterir.

Öte yandan faşizmin karşısında öncü devrimci güç olan işçi sınıfı kararlı ve azimli mücadele vermek, usta taktikler gütmek zorundadır. Bu görev, başlıca işçi sınıfının, SİYASİ ÖRGÜTÜ'ne ve onun yönlendirdiği sendikalara ve işçi sınıfının diğer devrimci yığın örgütlerine düşer. Anti-faşist mücadelenin sorumluluğu büyük çapta İŞÇİ SINIFI PARTİSİ'nin omuzlarındadır. İşçi Sınıfı Partisi, zaafa, tereddüt ve bocalamalara kapılmadan, yani sağ eğilimlere düşmeden, ya da sol sekter tavırlara gidip, kendisini müttefik güçlerden tecrit etmeden yürümelidir.

ANTİ FAŞİST ve ANTİ - EMPERYALİST MÜCADELE BİRLİKTELİĞİ

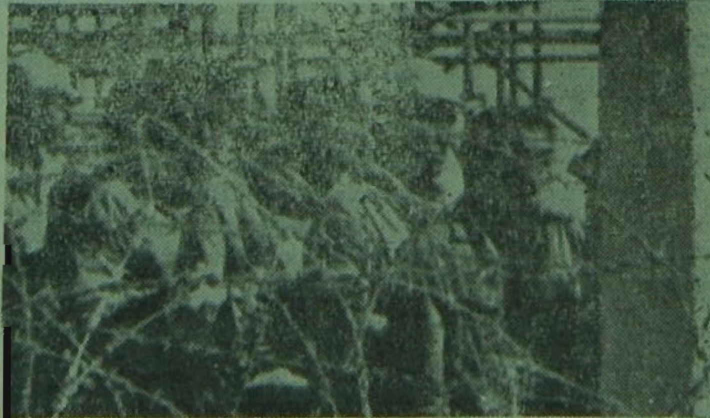
Günümüzde anti - faşist mücadele ile anti - emperyalist mücadele arasında sıkı bir bağ vardır. Emperyalist burjuvazi, işçi sınıfının ve halkın gücü sayesinde metropollerde açık faşist rejimler kuramaz durumdadır. Ama, emperyalist burjuvazi, azgelişmiş ülkelerdeki bağımsızlık ve demokrasi mücadelelerini ve sosyalist hareketi bastırmak için, oradaki yerli egemen güçlerin en güçlü ve en gerici kesimleriyle işbirliği yaparak faşizmi tezgâhlamak gayretindedir. Uluslararası finans kapital kimi yerde bu amacına ulaşabilmekte, kimi yerde ise başarısız kalmaktadır.

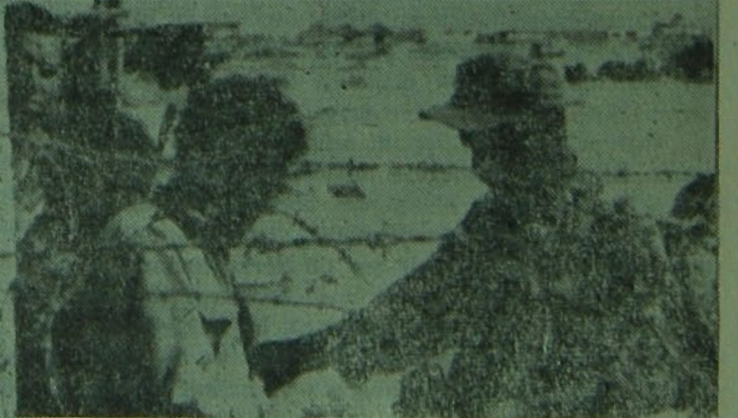
Bu nedenle emperyalizme bağımlı bir ülkenin devrimcileri olarak, anti-faşist mücadele ile anti-emperyalist mücadele arasındaki bağı unutmamak, şarttır. Faşizmi emperyalizmden soyutlamamak, ayrı görmemek çok önemli bir noktadır. Ama bunu yaparken faşizmi, sadece dış güçlerin, içteki bir olgusu olarak almamak gerekir. Yani faşizmi, emperyalizmin yerli ittifaklarından da ayrı tutmak lâzımdır. Konuyu uluslararası finans kapital zinciri şeklinde görürsek, yerli tekelci sermayenin (oligarşinin), uluslararası finans kapitalin bir parçası olduğunu anlarsak, ne emperyalizmi bir dış olgu olarak anlarız, ne de faşizmi, bu dış olgunun bir iç yansıması şeklinde algılamak yanlışına düşeriz.

12 Mart faşizmi ne CİA'nın tek başına, ne de yerli oligarşinin tek başına düzenlediği bir faşizm değildi. 12 Mart faşizmi yabancı ve yerli tekelcilerin belli mihraklarınca ve gizli servislerince plânlanmış ve sahneye konmuştur.

ANTİ - FAŞİST MÜCADELENİN ÖZÜ SINIF MÜCADELESİDİR

Anti - faşist mücadele ile anti - emperyalist mücadele arasındaki ilişkiyi gözden uzak tutmazken, çok önemli bir noktayı daha bilmemiz gerekir. Anti - faşist mücadele, sınıflardan kopuk bir mücadele değildir. Anti emperyalist ve anti-faşist mücadele, özünde bir SINIF MÜCADELESİDİR. Sık sık tekrarladığımız gibi, faşizm, sermayenin en kanlı diktası olarak, her şeyden önce işçi sınıfını, onun mücadelesini ve topyekün emekçi halk hareketini hedef alır. Faşizm, sermayenin, burjuva demokrasisi (diktatörlüğü) ile yönetemediği, işçi sınıfını ve emekçi halk yığınlarını sindirmek amacını taşır. Bu nedenle, faşizm,

belirli siyasal hakları özgürlükleri de içinde barındıran burjuva diktatörlüğünden farklı olarak, finans kapitalin en açık, en zorba, en gözü dönmüş despotizmidir. Bu depotizm, elbette başta işçi sınıfının siyasî ve ekonomik mücadelesini bastırmak, işçi sınıfı ideolojisi başta olmak üzere tüm ilerici görüş ve eğilimleri sindirmek ister.

Anti-faşist mücadeleyi, sadece öğrencilerin ve yurtsever aydınların, fikir özgürlüğünden yana demokratik unsurların mücadelesi olarak almak yanlıştır. Anti faşist mücadele, en başta İŞÇİ SINIFININ sınıf mücadelesidir. Onun çok önemli bir parçasıdır. İşçi sınıfı, tüm emekçi halkın tarihi öncüsü olarak, anti-faşist mücadelenin de öncülüğünü üslenmekle yükümlüdür. Ve nasıl ki, en tutarlı ve kararlı anti-emperyalist güç işçi sınıfı ise, en tutarlı ve kararlı anti-faşist güç de gene İŞÇİ SINIFIDIR. Çünkü işçi sınıfı sonuna kadar devrimci tek sınıftır, bu niteliğiyle, işçi sınıfı en devrimci sınıftır.

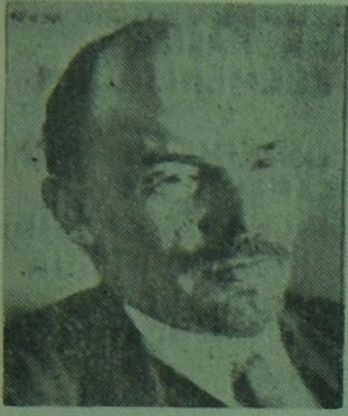
HALK CEPHESİ:

Fakat işçi sınıfı, anti-emperyalist, anti- faşist mücadelede yalnız değildir. İşçi sınıfının en yakın müttefiği olan yoksul köylülük ve genel olarak emekçi köylülük, anti-faşist, anti-emperyalist mücadelenin diğer etken gücüdür. Şu halde, emperyalizme ve faşizme karşı devrimci cephenin, HALK CEPHESİ'nin temeli. İŞÇİ - KÖYLÜ ittifakıdır. Anti-faşist, anti-emperyalist halk cephesindeki diğer bir önemli güç de devrimci öğrenci öğrenci gençlik ve ilerici, yurtsever aydınlar, şehir küçük burjuvazinin ileri aktif kesimleridir. Öğrenci gençliğin anti-emperyalist ve anti-faşist misyonu, onun devrimci tavrı, HALK CEPHESİ' nin önemli bir dinamizmini meydana getirir.

Şu halde faşizme karşı mücadele, HALK MÜCADELESİDİR. Faşizme karşı mücadele, halk mücadelesini belirleyen emekçi sınıflar mücadelesidir. Ve emekçi sınıflar mücadelesinin tayin edici faktörü ise, işçi sınıfının egemen burjuvaziye karşı verdiği mücadeledir. Ama ne işçi sınıfının karşısındaki tek egemen güç egemen burjuvazi (tekelci burjuvazi) dir, ne de işçi sınıfı bu mücadelesinde yalnız başınadır. Türkiye gibi azgelişmiş bir ülkede ,en etkili egemen güç durumunda bulunan tekelci sermaye (finans oligarşisi), önce de belirttiğimiz gibi, uluslararası finans kapitalin bir halkası durumdadır. Şu halde işçi sınıfının karşısındaki egemen burjuvazinin ardında, emperyalist burjuvazi vardır. Bu kimliğiyle, işçi sınıfının mücadelesi, aynı zamanda anti-emperyalist mücadeledir. Öte yandan, Türkiye gibi azgelişmiş ülkelerde, emperyalist burjuvazinin (uluslararası finans kapitalin) bir parçası olan yerli oligarşi (tekelci burjuvazi) perkapitalist sömürücü güçlerle ittifaktadır.

Bu nedenle sömürücüler cephesine karşı, işçi sınıfı da bir HALK CEPHESİ halinde mücadele eder. Faşizm, tekelci sermayenin en gerici diktası ve açık despotizmi olarak, diğer sömürücü ortakları ve müttefikleri üzerinde de egemenliğini ve gücünü arttırır. Ama faşizmde, egemen sınıfların, oligarşi ile diğer sömürücü güçlerin arasındaki çelişki hiç bir zaman belirleyici bir çelişki değildir, ön planda bir çelişki değildir. Anti - faşist mü-

(Devamı 7. sayfada)

V. İ. LENİN

183 ÖĞRENCİNİN ASKERE ALINMASI

«Biz kesin olarak Gençlik Birliğinin örgütsel bağımsızlığından yana olmalıyız: Yalnızca oportünistler bu bağımsızlıktan korkuyorlar diye değil ama durumun tabiatının gereği bu olduğu için.»

11 Ocak tarihli gazeteler Eğitim bakanlığının (1) Kiev Üniversitesinin «karışıklık çıkaran toplantılar» düzenleyen 183 öğrencisinin ceza olarak askere alındığını bildiren resmi bildirisini yayınladılar. 29 Temmuz 1899 (2) tarihli, öğrenci dünyası ve toplum için büyük bir tehlike teşkil eden, geçici yönetmelik ilân edilmesinden birbuçuk yıldan az bir süre sonra yürürlüğe konuyor, ve bu eşi görülmemiş ceza tedbirinin uygulanışını haklı göstermek amacıyla hükümetin, öğrencilerin suçlarını ağırlaştırmak gayretkeşliği ile bir iddianame yayınlamak konusunda son derece aceleci davrandığı görülüyor.

Bu «suçlar» korkunçtan da beterdi. Yazın Odessa'da bütün Rus öğrencilerini akademik, kamusal ve siyasal hayatla ilgili her konuda, mümkün olan her yoldan protesto hareketlerine girişmelerini sağlamak amacıyla örgütleyecek olan bir plânı görüşmek için genel bir öğrenci kurultayı toplanmıştı. Bu, «caniyane» siyasi plânlarına ceza olarak, bütün öğrenci delegeleri tutuklanmış ve ellerindeki belgeler alınmıştı. Ama karışıklıklar dinmedi: Gittikçe büyüdü ve daha bir çok yüksek öğrenim kurumuna yayılmaya devam etti. Öğrenciler, ortak meselelerini özgür ve bağımsız olarak tartışmak ve çözmek istiyorlardı. Üniversite yetkilileri Rus devlet memurlarına has, o anlamsız şekilcilikle, küçük oyunlarla misillemeye girdiler: Öğrencilerin hoşnut suzluğunu doruğuna kadar arttırdılar ve henüz burjuva ataletinin batağına saplanmamış olan gençlere, ister istemez polis ve devletin baskı sisteminin, tümüne karşı başkaldırmak fikrini verdiler.

Kiev öğrencileri üniversiteden ayrılan bir meslekdaşının yerini alan bir profesörün azledilmesini istediler. Yetkiler duraksadılar: Öğrencileri «toplantılar ve gösteriler» düzenlemeğe tahrik ettiler ve son ra... isteğini kabul ettiler.

(Söylentiye göre) Öğrenciler, iki aristokrat çocuğunun bir kızın ırzına geçtikleri halde, nasıl olup ta ceğa görmediklerini görüşmek üzere bir toplantı düzenlediler. Yetkililer, toplantı düzenledikleri için başlıca «sanıkları» hücre hapsine mahkûm ettiler. Öğrenciler cezayı kabul etmediler ve okuldan kovul dular. Bir öğrenci topluluğu okuldan kovulan öğrencilerin gösteri düzenliyerek tren istasyonuna ka dar getirdi. Orada, yeni bir toplantı yapıldı. Öğrenciler gece bastırıncaya kadar orada kaldılar ve Rektör gelmediği taktirde dağılmayı red ettiler. Vali yardımcısı ve jandarma kumandanı, yanlarında bir tabur askerle geldi, üniversiteyi kuşatıp, binanın salonuna girerek rektörü çağırttı. Öğrenciler isteklerini bildirdiler. Bir anayasa mı dersiniz? Hayır, hücre hapsi cezasının kaldırılmasını ve atılan öğrencilerin üniversiteye yeniden kabulünü istediler. Toplantıda mevcut olanların isimleri alındı ve öğrencilerin evlerine gitmelerine izin verildi.

Öğrencilerin isteklerinin mütevaziliği ve zararsızlığı ile, sanki iktidarının temellerine balta indiril miş gibi davranılan hükümetin korkusu arasındaki şaşırtıcı tezat üzerinde düşünün. «Herşeye muktedir» hükümetimizi hiç bir şey bu korku kadar teşhir etmemiştir. Bununla hükümet, herhangi bir «ceza manifestosundan» çok daha açık bir şekilde, gören gözlerin, duyan kulakları olan herkese büyük is tikrarsızlığının farkında olduğunu ve halkın öfkesin den kendisini korumak için sadece süngüye ve kam çıya güvendiğini gösterdi. Yılların verdiği tecrübeden dersler almış olan hükümet, yanıcı maddelerle kuşatılmış olduğunu ve küçük bir kıvılcımın, hücre hapsine karşı küçük bir baş kaldırışın, bir yangın başlatmaya yeteceğini bilmektedir. Durum bu olduğundan verilecek cezanın örnek olması gerekiyor du ve bunun için: Yüzlerce öğrenciyi askere aldı. «Voltaire»nin yerine talim çavuşunu koy!» Bu formül biraz olsun eskimemiştir. Aksine, 20. Yüzyılın kaderi bu formülün gerçekten yürürlüğe konduğunu görmektedir.

Bu yani, çok eski geçmişi canlandırmak bakımından yeni, ceza tedbiri, insanı pek çok düşünce ve mukayeseye yöneltiyor. Bundan üç kuşak kadar önce I. Nikola'nın çarlığı sırasında askere alınma doğal bir ceza idi ve rus serf toplumu sisteminin tümüyle tam bir uygunluk halindeydi. Aristokrat ailelerin çocukları, hizmet etmeye ve subaylık rütbesini hak etmeye zorlanmak için alınıyordu ve böylelikle soyluların eski serbestisi kaldırıyordu. Köylüler, meydan dayağını ve buna benzer insanlık dışı şeylerin kendilerini beklediği orduya, uzun süreli bir kölelik cezası görmek için alınıyorlardı. Ama bu gün «genel» askerlik hizmetinin kabulü ve büyük bir demokratik bir reform olarak ilân edilmesinden bu yana, 25 yıldan fazla bir zaman geçmiş bulunuyor. Sözde kalmayan, gerçek bir «genel» askerlik sistemi, şüphesiz bir demokratik reformdur: Sosyal ayrıcalıklar sistemini kaldırıp ve bütün vatandaşları eşit işleme tabi kılar. Ama, gerçekte durum bu ol saydı orduya alınma bir ceza olarak uygulanabilir miydi? Ve eğer hükümet, askerliği bir ceza haline çevirirse, genel askerlik sisteminden ziyade, eski askere alma sistemine yakın olduğumuzu isbat etmiş olmaz mı? 1899 tarihli geçici yönetmelik, sahte maskeyi yırttı ve Avrupa kurumlarına en çok benzeyen kurumlarımızın bile Asya niteliğini ortaya çıkardı. Gerçekte, genel askerlik sistemine sahip değiliz ve hiç bir zaman da sahip olmadık, çünkü doğuştan ve zenginlikten gelen ayrıcalıklar bir imtiyazlar kalabalığı yaratıyor. Gerçekte, askerlik hizmetin de vatandaşların eşit haklara sahip olmasına benzer bir durum yok ve hiç bir zaman da olmadı.

Aksine, kışlalar insanı isyan ettirecek kadar bütün hakların elden alındığı işçi ve köylü erlerin tamamen savunmasız bırakıldığı, insan haysiyetinin ayak altına alındığı ve baskı ve dayağın, dayak ve yine dayağın hakim olduğu yerlerdir. Nüfus sahibi kimselerle ilişkiler ve paralı olanlar için ise bir çok ayrıcalık ve muafiyet vardır. Bu baskı ve zulüm ocağına alınmamış bir ceza, ve hattâ, bütün hakların elden alınması kadar ağır bir ceza olabileceğine şaşmamak gerekir. Hükümet, «isyancıları» asker ocağında disipline sokabileceğine güveniyor. Ama bu yanlış bir hesap değil midir? Bu durumda asker ocağı, bir devrim ocağı haline gelmez mi? Elbette ki, öğrencilerin hepsi bu ocaktaki eğitimin tümünden geçecek güce sahip olmayacak. Bazıları güçlük ler karşısında kırılacak, askeri yetkililerle tam uyuşmazlıkların kurbanı olacak: Diğerlerinin zayıf ve iradesiz olanlarını kışla hayatı yıldıracak. Ama daha başkaları, kışla hayatı ile çelikleşecek, dünya görüşlerini genişletecek ve kurtuluş yolları üzerinde düşünmeye ve bu yolları sınamaya yöneltilmiş olacaklar. Bütün insan olma haysiyetlerinin, «okumuşları» genellikle kasten küçük düşüren talim çavuşunun eline teslim edilmiş olduğu bu sırada, tek tek, zulmün ve baskının ağırlığını omuzlarında hissedecekler. Halkın içinde bulunduğu şartların ne olduğunu kendi gözleriyle görecekler: Yürekleri hergün tanık olmak zorunda bırakılacakları baskı ve zulüm sahneleriyle dolacak ve öğrencilerin sıkıntısını çek tikleri haksızlıkların ve küçük baskıların halkın çeşitli sıkıntı denizinde bir damladan ibaret olduğunu anlayacaklar. Bunu anlayanlar, askerlikleri tamamlanıp sona erdiği zaman halkın despotizmden kurtuluşu için, halkın öncü sınıfı ile omuz omuza savaşmaya Anibal yemini (3) edecekler.

Fakat bu yeni cezanın aşağılatıcı niteliği, insafsız olduğu kadar zalimcedir. Hükümet tıpkı, sürgün edilen grevci işçileri kötü maksatlı kimseler olarak tanıttığı gibi keyfi davranışlara karşı çıkan öğrencileri de bir takım serseriler olarak tanıtarak, hâlâ insan tarafı olan herkese meydan okumuştur. Hükümet bildirisini okuyun: Düzensizlik, arbede, kargaşalık, utanmazlık itaatsizlik kelimeleri öfke ile kullanılmaktadır. Bir yandan caniyane siyasi araçların ve bir siyasi başkaldırma isteğinin bulundu ğunu ileri sürüyor: Öte yandan öğrencileri iyi bir disiplin dersine muhtaç serseriler olarak gösteriyor. Bu, öğrencilere olan sevgisi hükümet tarafından gayet iyi bilinen rus halkının suratında patlayan bir tokattır. Ve öğrencilerin buna verebilecekleri en iyi cevap, Kiev öğrencilerinin tehdidini gerçekleştirmek ve 29 Temmuz 1899 tarihli geçici yönetmeliğin kaldırılması talebini destekleme için yüksek öğrenim kurumlarındaki bütün öğrencileri kararlı ve sebatlı bir boykot için örgütlemek olacaktır.

Ancak hükümete verilecek cevap sadece öğrencilerden gelmemelidir. Hükümetin kendisi bu olayı bir öğrenci meselesi olmaktan çıkarmıştır. Hükümet halkı misillemelerinin ağırlığıyla böbürleniyormuş gibi, onun kurtuluş arzusuyla alay ediyormuş gibi hitap etmektedir. Halkın bütün tabakaları içindeki bütün namuslu unsurlar, eğer aşağılanmalarına hiç ses çıkarmaksızın boyun eğen aptal köleler durumuna düşmek istemiyorlarsa, bu meydan okumaya cevap vermelidirler. Bu namuslu unsurların önderi, onlara ayrılmaz bir şekilde bağlı olan, ileri işçiler ve sosyal - demokrat örgütlerdir. İşçi sınıfı şimdi öğrencilerin böylesine keskin bir çatışma içine girmiş oldukları polisin baskısı altında çok daha büyük zulüm ve tahkir görmektedir. İşçi sınıfı kurtuluşu için mücadeleyi başlatmıştır. Ve bu mücadelenin kendisine büyük bir görev yüklediğini, bütün halkı despotizmden kurtarmadıkça kendisini de kur taramıyacağını, her siyasî başkaldırmaya herkesten önce tepki göstermesinin ve ona mümkün olan her türlü desteği vermenin bir görev olduğunu unutmamalıdır. Eğitim görmüş sınıflarımızın en iyi unsurları hayatlarında burjuva toplumunun tozunu silkmeye ve sosyalistlerin safına katılmaya hazır ve yetkili olduklarını isbat etmişler ve bunu hükümet tarafından işkenceyle öldürtülen binlerce devrimcinin kanıyla mühürlemişlerdir. Ve hükümet öğrencilerin üzerine asker sevkederken, kayıtsız duran işçiye sosyalist denemez. Öğrenciler işçilerin yardımına koştular, işçiler de öğrencilerin yardımına koşmalıdır. Hükümet bir siyasi protesto girişiminin kargaşalık olduğunu ilân ederek, halkı aldatmak istiyor. İşçiler bunun bir yalan olduğunu ve şiddet, zulüm ve kargaşanın gerçek kaynağının rus otokratik hükümeti, polisin ve devlet görevlilerinin baskısı ol duğunu açıkça ilân etmeli ve mümkün olduğu kadar geniş yığınlara izah etmelidirler.

Bu protestonun nasıl örgütleneceği, çeşitli bölgelerdeki sosyal-demokrat örgütler ve işçi gurupları tarafından kararlaştırılmalıdır. En pratik protesto biçimi, bildiriler dağıtarak yaymak, yapıştırmak, ve mümkün olduğu kadar toplumun bütün sınıflarının katılacağı mitingler örgütlemektir. Ancak güçlü ve sağlam örgütlerin bulunduğu yerlerde, herkesin katılacağı bir gösteriyle daha geniş çapta ve daha açık bir protesto hareketine girişilmesi daha iyi olur. Bunun iyi bir örneği geçen 1 Aralık'ta Harkov'da Yuzhni Krai'nin (4) önünde yapılan gösteriydi. Her özgürlük ve aydınlık isteğini yere batıran ve hükümetin her zalim davranışını göklere çıkaran bu pis gazete kuruluş yıldönümünü kutlamaktaydı. Yuzhni Krai'nin önünde bir kalabalık toplandı ve büyük bir vakarla gazetenin nüshalarını parça parça etti, atların kuyruklarına bağladı köpeklerin üstüne sardı ve «kahrolsun gerici basın» haykırışları arasında pencerelere taşlar ve içine sülfürlü hidrojen doldurulmuş küçük şişeler fırlattı. Sadece gerici yayın organları değil, bütün hükümet kurumlarımız bu şerefe lâyıktır. Gerici basın ve hükümet kurumları, resmi makamların pek ender olarak taltifine mazhar olurlar. Herzaman için halkın girişeceği misillemelerle taltif olunmak hakları-dır. Hükümetin her baskı ve şiddet hareketi böyle gösteriler düzenlemek için haklı birer fırsattır. Hükümetin öğrencilere karşı misilleme ilânını halk cevapsız bırakmasın.

İSKRA No. 2 Şubat 1901
Collected Works, Volume IV, Book 1, pp 70-75

(1) Bu bildiri yayınlandığı sırada baskıya geç verdik.

(2) Üniversite öğrencileri mezuniyetlerine kadar askere alınmıyorlardı. Ancak 1899 da patlak veren bir dizi boykottan sonra, Çarlık hükümeti, öğrencileri bir çeşit ceza olarak alan özel bir düzenleme getirdi.

(3) Kartaca ordusu kumandanı Anibal'ın, Roma tamamen mahvedilene kadar savaşa son vermemek için ettiği yemin. Burada otokrasi ile sonuna kadar, sarsılmaz bir kararlılıkla savaşılacağını anlatan bir benzetme olarak kullanılmıştır. Ç.N.

(4) Güney Bölgesi: Monarşist bir gazete. Ç.N.

BAŞYAZI

FAŞİST BASKILARA KARŞI MÜCADELE

(Baştarafı 1. sayfada)

mektedir. Liseyi bitiren gençler, suni yollarla, üniversitelere yerleştirilmeye ve böylece kapitalist düzendeki eğitim çıkmazı gözden uzak tutulmaya çalışılmaktadır. Bugün 15-16 yaşlarındaki çocuklar hiç bir iş güvenliği olmadan en ağır işlerde, 12 saate hatta yer yer 15 saate varıncaya kadar çalıştırılmaktadır. İşsiz kitlesi gün geçtikçe büyümekte, iş arayanlara yeni ümit ışıkları yakılarak uyutulmaktadır. Giyecek, yiyecek ve yakacak gibi halkın en zaruri ihtiyaçları üzerinde akıl almaz spekülasyonlar yapılarak, fiyatlar korkunç bir şekilde artırılmaktadır. Kısacası işsizlik ve hayat pahalılığı emekçiler üzerine bir kabus gibi çökmektedir.

Ve işte bütün bunlar son günlerde kitle hareketlerinin gittikçe yoğunlaşmasına yol açmıştır. Burjuva basınının özellikle örtbas etmesine rağmen, artık işçi hareketleri öğrenci hareketlerinin önüne geçmiştir. İşçi sınıfı hareketi (ekonomik ve demokratik) hergün yeni boyutlara ulaşmaktadır. Ankara gibi işçi sınıfının yoğun olmadığı yerlerde, öğrenci ve diğer küçük burjuva kesimlerinin hareketlerine karşın, işçi merkezlerinde (örneğin İstanbul, İzmir gibi) işçi hareketleri hızla yükselmektedir.

Kapitalistler, bu hareketleri bastırmak için zora başvurmakta ,panzer ve copla işçiler üzerine saldırarak onların haklı direnişlerini kırmaya ve dağıtmaya çalışmaktadırlar.

Doğuda, emekçi halk üzerine uygulanan baskı ve yıldırma politikası, gün geçtikçe şiddetlenmektedir. Bu Viranşehir'de 20 emekçi köylünün kurşuna dizilmesiyle somut bir görünüm kazanmıştır. Kitle halindeki bu katliam, ırkçı-şoven bir politikanın ürünüdür.

Dün olduğu gibi bugün de, üniversite gençliği üzerinde oyunlar oynanmakta, sistemli bir şekilde faşist saldırılar düzenlenerek üniversite gençliğinin devrimci mücadelesi provoke edilmeye çalışılmaktadır. Üniversite gençliği gelişen sınıf mücadelesinden koparılmak istenmekte, bireyci teröre zorlanmaktadır. Bu oyunun bir perdesi de geçen perşembe günü oynanmış ve bir arkadaşımız şehit edilmiştir.

Kısacası faşist baskılar, gittikçe yoğunlaşmakta, hakim sömürücü sınıflar baskı güçleri vasıtasıyla her yerde yükselen kitle hareketlerini bastırmak ve ezmek için şiddete başvurmakta, devrimci işçi ve öğrenciler kitle halinde tutuklanmakta ve böylece kitleler üzerinde yılgınlık ve dağınıklık yaratılmaya çalışılmaktadır.

Bütün bu provokasyon ve baskılar karşısında bizim mücadele yöntemimiz ne olmalıdır?

Bunu Lenin şöyle cevaplandırıyor. «Bizim devrimcileri provoke etmek ve kitleleri çürütme çabalarına cevabımız, son derece zararlı eski hatalara ve yeni ideolojik kararsızlıklara yol açacak bir «proğram»la veya zayıflığımızın ve kararlı bir mücadeleye derhal başlamadaki yeteneksizliğimizin esas kaynağı olan devrimcilerin kitlelerden tecrit edilmişliğini derinleştirmeye yönelen taktiklerle verilmemelidir. Cevabımızı devrimci güçlerle halk kitleleri arasındaki ilişkiyi güçlendirerek vermeliyiz. Ve bu ilişki bugün ancak sosyal demokratik işçi hareketlerini geliştirmek ve güçlendirmekle kurulabilir.»

Biz burjuvaziye cevabımızı Lenin'in gösterdiği yönde vereceğiz. İşte ancak bundan sonradır ki güçbirliği çağrıları, devrimci halk cephesi çağrıları bir anlam kazanır. Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçileri örgütleyebilirsek, bu yönde tutarlı ve kararlı adımlar atabilirsek, söylediklerimizin bir anlamı olur. İşçi sınıfının öncülüğü ancak işçi sınıfını doğru bir şekilde örgütleyen ve yönlendirenlerin olacaktır. Yoksa kahve köşelerinde gevezelik veya eline kâğıt kalem alıp, her önüne gelene küfür edenlerin değil .İşçi sınıfına öncülük, onun her türlü hareketi içinde bulunan ,onun nefes alış verişini takip eden kimselerin bir meselesidir. Yoksa dışardan bol bol eleştiri ve öğütte bulunanların değil. Eğer sadece eleştiri yapmakla kitleleri örgütleyebilseydik onları yönlendirebilseydik şimdiye kadar Türkiye'de çoktan devrim yapardık. Bir hareketin eleştirisini yapmak kolaydır, fakat o hareketi yaratmak ve yönetmek zordur. Eleştirici baylar, orada burada ahkâm kesene kadar, biraz da işin pratiğine girseler, işçi sınıfının siyasi hareketine daha faydalı olurlar. Devrimci güçbirliği çağrıları o zaman daha büyük bir anlam kazanır.

Önümüzdeki adım; kitlelerin alabildiğine örgütlenmesi ve proletaryanın çelik disiplinli örgütünün yaratılmasıdır. Attığımız her adım, yaptığımız her iş, bu amaca yönelik, bunu gerçekleştirme yönünde olmalı ve olmak zorundadır.

SOSYALİST GENÇLİK

SOSYALİST GENÇLİK
Sahibi : Baykal GÜRSOY
Sorumlu Müdür : Mehmet Ali KUTLU
Yönetim Yeri : Ahmet Şuayip Sok. No: 33/1
Vezneciler/İST.
6 Aylık abone : 15 T.L.
1 Yıllık abone : 25 T.L.
15 günde bir çıkar. Son baskı tarihi : 30/1/1975
Dizgi, baskı : Murat Matbaacılık Koll. Şti.
Cağaloğlu/İST.

Örgütlü mücadele

(Baştarafı 1. sayfada)

lı katliamlar tertiplemekte, parti binalarını arayıp, mitingleri dağıtarak, işçilerin üzerine panzerleri sürmekte tereddüt bile etmemektedir.

Fakat halkımız faşist saldırganların kimler olduğunu, iplerini kimlerin çektiğini biliyor. Bu gerçeği her geçen gün daha geniş kitleler kavrıyor. Bunu Kerim Yaman arkadaşımızın cenaze töreninde çok bariz bir şekilde gördük. Bütün sosyalist, ilerici, yurtseverler yani bütün anti-faşist güçler tek bir yumruk oldular, faşizmin tepesine faşistlerin kafasına patlayacak bir yumruk... Onbinlerce işçi, emekçi, öğrenci tek bir ağızdan haykırdılar... «Kahrolsun faşizm» «İş, ekmek, hürriyet faşizme nihayet», «Bütün halklar kardeştir», «Bağımsız Türkiye». Faşistlerin ve bütün gericilerin yüreğine korku salarak. Faşizmi ve faşistleri sert bir dille protesto ederek, başları dimdik, göğüsleri gerilmiş «Altın başlı yavru»larının ölüsünü omuzlarında taşıyarak. Hep bir ağızdan «Bu meydanda cengimiz var. Devrimciler safa gelsin» marşını söyliyerek. Bütün anti-faşist güçleri örgütlü mücadelenin saflarına çağırarak...

Onbinler Sirkeci'de devrimci öğrenci Kerim Yaman ve bu uğurda şehit edilen diğer devrimcilerin anısına 3 dakika saygıya durdular. Onbinler işçi sınıfı yumruğuyla and içtiler. «Bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde» bıkmadan, yılmadan, korkmadan, yorulmadan sonuna kadar örgütlü bir şekilde mücadele edeceklerine...

Halk çocuklarını kurşunlayan, sermayenin uşaklığını yapan bir avuç faşist güruhun yüreğine korku salan gür sesleriyle içtiler.

Bir kere daha kenetlendi, işçi sınıfımız, emekçi halkımız ve devrimci gençliğimiz. Anti faşist, anti emperyalist kavgada; bağımsızlık-demokrasi ve sosyaizm kavgasında tek bir yumruk halinde.

VİRANŞEHİR YÜRÜYÜŞÜ

Viranşehirde 11 aralık 1974 günü bir jandarma birliğinin 20 kaçakçı sırt hamalını sorgusuz sualsiz kurşuna dizilerek öldürülmesi üzerine İstanbul'da bir protesto yürüyüşü düzenlenmek istendi.

Yürüyüş için gerekli yasal girişimlerde bulunulduktan sonra, İstanbul halkına mitingin yeri ve zamanı bildirildi. Sıkıyönetim makamları yürüyüş gününe kadar herhangi bir bildirimde bulunmadılar. Yürüyüş ve mitingin yapılacağı 18 Ocak 1975 günü protesto yürüyüşüne katılmak isteyenler Beyazıt meydanında toplanmaya başladılar. Aynı saatlerde polis Laleli'deki TSİP İstanbul il merkezi ile Fatih ilçesinin bulunduğu binayı aramak istedi. Ortada hiç bir şey yokken polisin böyle bir kanun dışı eyleme girişmesi, partide bulunanlar tarafından protesto ile karşılandı ve polisin partiyi aramasına izin verilmedi. Bunun üzerine polis kuvvetleri binayı kordon altına alarak, içeriye giriş ve çıkışı engellediler.

Mitingin başlama saatinde meydanda büyük bir kalabalık birikmişti. Bu sırada meydanda bulunan 5 polis panzeri ve toplum polisi ekipleri izinsiz toplantı ve yürüyüş yapıldığını iddia ederek halkın üzerine saldırdılar. Viranşehir katliamını protesto için toplanmış olan işçiler ve gençler polisin saldırısını ve yürüyüşü yönetmekle görevli arkadaşların TSİP binasında mahsur kalma durumlarına rağmen dağılmadılar ve Beyazıt'dan başlayan yürüyüş polisin silâh çekmesi sis ve gözyaşartıcı bombalar atması, cop ve panzer kullanmasına rağmen, Aksaray'a kadar devam etti. Yürüyüş sırasında faşist baskıları ve Viranşehir katliamını protesto eden sloganlar düzenli bir şekilde hep bir ağızdan tekrarlandı. Polisin aynı saldırıları, yürüyüş, doğudaki şoven baskıları protesto amacı taşıdığı için daha da sertleşiyor, egemen sınıfların daha da tahammülsüz oldukları ortaya çıkıyor. Yürüyüş sonunda tecavüze kalkışan faşist komandolar da püskürtüldüler ve bütün engellemelere rağmen protesto yürüyüşü amacına ulaştı. Saat 17 sıralarında polis TSİP binasına girerek burada bulunanları gözaltına aldı. İlçe binasındaki bütün evraklara el konuldu, Parti binası mühürlendi. Yürüyüş sırasında ve polis baskınında gözaltına alınan 72 kişi'nin 70'i iki gün için de sıkıyönetim mahkemelerinin yetkisizlik kararı vermeleri üzerine serbest bırakıldı, iki arkadaş ise tutuklandı.

Olaydan birkaç gün sonra TSİP yöneticileri düzenledikleri bir basın toplantısından sonra kanunsuz bir şekilde bir komser tarafından tarafından mühürlenmiş olan parti binasını açarak, parti faaliyetlerinin devam etmesini sağladı. Bütün bunlar, halkımızın haklı talepleri uğruna verdiği mücadelenin nasıl kanun dışı faşist yöntemlerle engellenmeye çalışıldığını, kanunlarda yazılı hakların nasıl pamuk ipliğine bağlı olduğunu, hakim sınıfların işlerine gelmediği yerde nasıl kendi kanunlarını bile dinlemediklerini bir kere daha gösterdi. Bir kere daha gördük ki demokratik haklarımızı tam anlamıyla kullanmak için, yeni haklar elde edebilmek için herzaman örgütlü ve disiplinli olmalıyız. Haklarımızın tek güvencesi kendi gücümüzdür.

Faşizm

(Baştarafı 5. sayfada)

cadeleyi belirleyecek çelişki, emekçi halk ile dış ve iç egemen güçler arasındaki çelişkidir. İşçi sınıfı, sömürücü sınıflar arasındaki sürtüşmelerden, çelişkilerden, -kuyrukçuluğa kapılmadan- elbette yararlanır. Bu bir taktik sorundur. Örneğin, liberal burjuva, anti-monopolist ve anti-faşist burjuva kesimlerinin de tarafsızlaştırılması veya mümkünse anti faşist cepheyi desteklemeleri sağlanmalıdır. Ama işçi sınıfının bu taktik sorununu stratejik bir sorun gibi görmemek şarttır. İşçi sınıfı hakim sınıfların arasındaki çelişkilere ve anti-monopolist, anti-faşist burjuva unsurlara asla bel bağlamaz. İşçi sınıfı, herşeyden önce KENDİ ÖZ GÜCÜNE, ve emekçi kitlelere inanır, dayanır, güvenir. Ve işçi sınıfı, faşizme, ve emperyalizme karşı ÖRGÜTLÜ mücadele eder, kendi örgütlenmesini boyuna güçlendirdiği gibi, diğer emekçi kesimlerin, diğer ilerici güçlerin de örgütlenmesini hızlandırmağa ve güçlendirmeğe çalışır. Onlara yol göstericilik yapar. Ve işçi sınıfı tüm bu anti-emperyalist,a anti-faşist sınıf tabaka ve zümreleri, bir CEPHE içinde toplamağa çalışır. CEPHE bir örgütler toplamıdır, farklı sınıf, tabaka ve zümrelerin, ortak hedeflerde ve ortak bir program etrafında birleştiği bir örgütlenmedir.

ANTİ - FAŞİST MÜCADELEDE ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN YERİ

Öğrenci Gençlik, bugün dünyanın hemen her yerinde ve Türkiyede önemli bir devrimci potansiyeldir. Sömürüye ve zulme karşı emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı başkaldıran Türkiye öğrenci gençliği de, ülkemizdeki genel devrimci hareket içinde önemli bir potansiyeldir. Şimdiye kadar öğrenci gençliğimiz, sömürüye ve zulme karşı aktif biçimde mücadele etmiş ve pek çok şehit vermiş, pek çok acıya katlanmıştır.

Unutmamak gerekir ki, ülkemizde öğrenci gençlik, yığın olarak, anti-emperyalist ve anti-faşist bir güçtür, ama sosyalist bir potansiyel değildir. Devrimci öğrenci yığınlarının içinden pek çok işçi sınıfı sosyalisti yetişir, ama gençlik genel niteliğiyle, yığın olarak, sosyalist (yani işçi sınıfı devrimcisi) değildir.

Öğrenci gençliğin demokratik (anti - faşist) ve anti - emperyalist mücadelesi, işçi sınıfı öncülüğünde yürütüldüğü takdirde bu devrimci potansiyel en doğru ve etkili bir biçimde kanalize edilmiş olur. Öğrenci gençliğin devrimci mücadelesi işçi sınıfının öncü mücadelesini desteklemeli ve anti-faşist cephede örgütlü olarak yerini almalıdır. Bu nedenle, işçi sınıfı ile öğrenci gençlik yığınları arasındaki bağı kurup, sağlamlaştırmak görevi işçi sınıfının ve sosyalist gençlik liderlerinin görevidir. Öğrenci gençlik, işçi sınıfının örgütlü politik gücü rehberliğinde kitlelerle kaynaşmak, kitlelerle bağ kurmak ve anti-emperyalist mücadelesini, işçi sınıfı öncülüğünde emekçi halk mücadelesiyle bütünleştirmek zorundadır.

sosyalist GENÇLİK

BEKO işçileri haklarını SÖKE SÖKE aldılar

Sendika seçme özgürlüklerini kullanmak ve iş mahkemesine Maden-İş sendikasına üye olduklarını bildirmek için İstanbul adliye binasına gelen 600'ü aşkın BEKO işçisine panzerle ve coplarla polis saldırmıştır.

Geçtiğimiz hafta içinde meydana gelen bu olayda, işçi sınıfımızını sendika seçme özgürlüğü bir kere daha ayaklar altına alınmış, hakim sınıfların üniformalı bekçilerinden biri olan toplum polisleri, işiçlere coplar ve tekmelerle saldırarak, 14 işçi kardeşimizi yaralamışlar ve 18 işçi kardeşimizi de gözaltına almışlardır.

Adliyenin önünde bekleyen işçilere önceden hiçbir uyarıda bulunmadan aniden saldırarak hücuma geçen polis, yıllardan beri devam ettirdiği kanlı zorbalığa, bir yenisini daha ekliyerek, kimlerin hizmetinde, kimlere bekçilik ettiğini bir kere daha tutumlarıyla gözler önüne açıkça koymuşlardır.

Açıkça söylüyor ve şiddetle protesto ediyoruz: Bu bir zulümdur, bu polisin şimdiye kadar sürdürdüğü zorbalığa bir yenisinin daha eklenmesidir.

Fakat BEKO işçileri sürdürdükleri bilinçli ve kararlı mücadeleleri sonunda sendika seçme özgürlüğü (Referandum) hakkını SÖKE SÖKE almışlardır. Bu burjuvazinin işçi sınıfına bir ihsanı değil, işçi sınıfının örgütlü mücadelesinin sonucunda alınmış bir haktır.

Bu, işçi sınıfının ücretli köleliğin zincirini kırma yolunda ileri attığı bir adım, burjuvazi için geri bir adımdır.

Sarı Cevher-İş sendikası, yapılacak referandumdan kaçarak sahtekarlılığını ve ikiyüzlüğünü, işçi sınıfının gücünden korktuğunu bir kere daha göstermiştir. Şimdi, işyerinde toplu sözleşme yetkisi DİSK üyesi Maden-İş sendikasındadır.

Mahkeme, işyerinde «gizli oy, açık sayım»la aldığı Referandum kararına ek olarak, benzeri uyuşmazlıklarda aynı yolun izlenmesini önermiştir. Bu karar göstermiştir ki İşçi Sınıfımız, her işyerinde Referandum hakkını mutlaka alacak, özgürce kendi sendikacı ve sendikalarını seçerek, Devrimci Sendikalarda toplanacaktır.

Faşist baskı ve kanlı terör uygulamalarının yeni bir oyunu

19 Aralık 1974 günü Faşist saldırganlar, devrimci öğrenci Şahin Aydın'ı hazırladıkları alçakça bir tuzağa düşürerek öldürdüler. Hakim çevreler cinayetin suçunu Şahin Aydın'ın babasının deyimiyle «pırlanta gibi devrimci arkadaşlarının» üstüne yıkmak için çalışıyorlar. Bu olayla ilgili olarak tutuklanan devrimci öğrenci Muzaffer Salman'ın gazetemize gönderdiği yazıyı aşağıda yayınlıyoruz.

Yıldız D.M.M.A.'de 19 Aralık 1974 günü çıkan olayda öldürülen Şahin Aydın'ın arkadaşı Muzaffer Salman'ım. Olydan yaralı olarak kurtuldum. Olay yerinden getirdiğim olayı yaratanlara ait olan çantayı Cumhuriyet Savcılığına teslim ettim ve serbest bırakıldım. Daha sonra tezgâhlanan insanlık dışı iğrenç işkencelerle olayın sorumluluğunu üstüme almaya zorlandım. Bunu kabul etmeyince savcı Uğur Tönik'in emriyle 8 gün sürekli işkence altında tutuldum. Sonunda Beyoğlu ilk yardım ve Bakırköy Akıl hastanelerine götürüldüm. 2 Ocak 1975 günü serbest bırakıldım Bununla birlikte düzenlenen komplo sonucu 9. Ocak. 1975 te arkadaşım Şahin Aydın'ın öldürülmesine adı karışanlarla birlikte tutuklandım. Hazırlık soruşturmasında bir biri ardı sıra 3 savcı değistirilmiştir. Bu olay son zamanlarda gittikçe siddetini arttıran, kendi karanlık emelleri için uygun bir ortam yaratmayı amaçlayan, bir merkezden yönetildikleri artık belli olan gerici güçlerin demokratik hak ve özgürlükleri yok etme planlarının uygulanmasının yeni bir halkasıdır. Devrimci ve yurtsever gençlik kesimi üstündeki faşist baskı ve kanlı terör uygulamalarının yeni bir oyunudur.

Yukarıda anlatıldığı gibi tutuklanmam CMUK'nın 104, ana yasanın 30. maddelerine yine anayasadan yer alan hukuk devleti temel insan hak ve özgürlükleri ilkelerine... tümüyle aykırıdır. Böyle olduğu da apaçık ortadadır. Yüreklerinde Halk sevgisi taşımaktan başka hiç bir suçu bulunmayan devrimci yurtsever gençlik üstündeki bu sindirme politikası daha ne kadar sürecektir. Bu olay devrimci gençliğin kısacası bütün yurtseverlerin, isçi sınıfımızın ve tüm halkımızın bundan sonra da bu güne kadar olduğu gibi gerici fasist kanlı güçlerin her türlü saldırılarına uğrayacaklarının açık isaretidir.

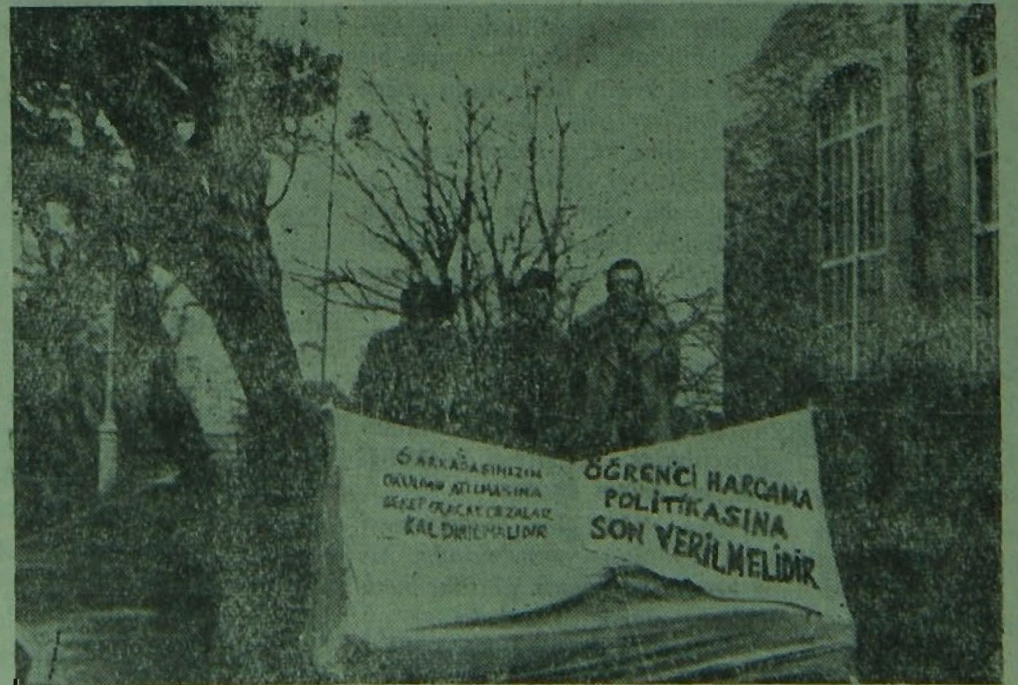
Daha geçenlerde Adana'da öldürülen işçi sınıfımızın bir evlâdının ve devrimci kardeşimiz Şahin Aydın'ın katli olaylarını ve sahsıma yöneltilmiş olan bu haksız davranışı, gerek Halkımızın ve gerekse devrimci yurtsever kuruluşlarımızın ve ülkemiz aydınlarının bir kez daha protesto edecekleri ve daha fazla mağdur edilmemem için bu haksızlığın düzeltilmesi amacıyla bu bildirgem ibasına ve ilgili mercilere duyurulmasında kendilerine düşeni yapacakları inancı içinde olayları kamu oyuna duyurmayı bir görev bilirim.

Muzaffer SALMAN

Adres: Ceza ve tutuk evi
F. 11.101 koğuş
Sağmalcılar/İst.

ANTİ DEMOKRATİK YASALAR VE UYGULAYICILARINA KARŞI

ÖLÜM ORUCU

Bilindiği gibi Boğaziçi Üniversitesi Ön Lisans öğrencileri (320 kişi) 10 Aralık 1974'de bir takım akademik taleplerle boykota gitmişler ve başta rektör Abdullah Bulsan olmak üzere diğer yönetim kurulu üyeleri ve 70-80 kişilik boykota katılmayan öğrenci gurubu tarafından 14 Ocak 1975'de boykot kırılmıştı.

Boykot kırılmadan önce, yapılan forumda yöneticiler, boykotta aktif görev alan arkadaşlara ceza verilmeyeceğine söz vermişler boykota neden olan isteklerden, ders programının yavaşlatılması ve öğrencilere uyumlu bir hale getirilmesini kabul etmişlerdi. Fakat boykot bittikten sonra antidemokratik disiplin yönetmeliğine dayanılarak imtihanların en sık olduğu dönemde, 6 arkadaşımıza okuldan uzaklaştırma cezası verildi. Bu arkadaşlardan 3'ü öğrenci temsilcisidir. Anti - demokrat yöneticiler boykot kırılmadan önce söz verdikleri halde, dersleri hafifletecekleri yerde daha da zorlaştırdılar ve yapılan boykota karşı tavırlarını koydular. Bu, demokratik istekleri sözde kabul ettikleri halde, pratikte kabul etmeyen, hazımsızlanan yöneticilerin gizli ve açık vuruşuydu.

Boykotu sürdüren ve aktif görev alan arkadaşlar bu anti-demokratik baskıları protesto etmek üzere 12 arkadaşın da katılmasıyla «Ölüm Orucu»na başladılar.

Tüm demokratik güçlerin bu haklı direnişi desteklemeleri kaçınılmaz bir görevdir. «Sosyalist Gençlik» olarak bu direnişi sonuna kadar desteklediğimizi bildiririz.

FLORANCE NİGHTİNGALE HEMŞİRELİK YÜKSEK OKULUNDA «ÖLÜM ORUCU»

Floranca Nightingale Hemşirelik Yüksek Okulunun öğrencileri akademik haklarını almak için 75 gündür sürdürdükleri boykota ölüm orucuyla devam etmektedirler. İsteklerini; Üniversiteye bağlanmak, ders geçme, kariyer hakkı, yönetime katılma, yurt ve disiplin sorunlarına çözüm olarak sıralayan öğrenciler, hazırladıkları protokolü dekanlık ve Vakıflarca imzalandığını ancak bakanlığın da onaylamasıyla boykot ve ölüm oruçlarına son vereceklerini bildirmişlerdir. «Sosyalist Gençlik» gazetesi olarak arkadaşlarımızın bu haklı, kararlı ve demokratik direnişlerini sonuna kadar destekliyoruz.